

DANSKEREN INDSIGT UDSYN

INDSIGT:
SKYLD

INDSIGT:
**DER VAR ET
YNDIGT LAND**

INDSIGT:
**DET STORE
MUMMESPIL**

UDSYN:
**ISLAM'S MØRKE
SIDER**

INDSIGT:
**DEN SUVERÆNE
STATSMAGT**

INDSIGT:
**TO
SYNSPUNKTER
HVAD MENER
DU ?**

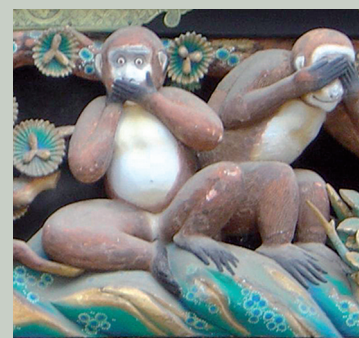
INDSIGT:
**POLITIKERNE
HAR LAMMET
VORT
DEMOKRATI**

NR. 1
FORÅR

UDSYN:
KRONIK

Skyld

Det diskuteres, hvem der har skylden i terrorhandlingerne i København i februar.

Er det kun gerningsmanden?

Er det "islamisterne"?

Er "samfundet" medskyldigt?

Eller hvad?

Det skete var ikke sket, uden at Folketinget ad skiftende veje havde åbnet for tilværelsen af hundretusindvis af uindpasselige og for manges vedkommende fjendtligt indstillede mennesker fra Mellemøsten og Nordafrika.

Letsindigheden hos skiftende folketingspolitikere fra de gamle partier, især Det radikale Venstre, har således muliggjort, ja, sandsynliggjort attentaterne. Eksempel: Attentatmanden var her - efter det foreliggende - ene og alene i kraft af den formentlig grundlovsstridige særlov, "palæstinaserloven" der sikrede hans far opholdstilladelse og i forlængelse heraf senere dannede basis for hans eget statsborgerskab.

Bag disse politikere ser vi også ansvarsløsheden hos de humanitære og mellemfolkelige organisationer, der iført skyklapper mht. til, hvad det ville føre til i sidste ende, har bombarderet Folketing og offentlighed med misinformation og hulkehistorier.

Og så muliggjordes det, der er sket, naturligvis af mediernes massive modvilje mod i tide at afkræve politikerne en forklaring på, hvad de foretog sig. En forklaring vel at mærke som havde noget med virkeligheden at gøre og ikke bare byggede på godhedsindustriens snæversyns-propaganda.

Gennem mere end tre årtier er det vedholdende blevet fremhævet, hvad disse svigt og letsindigheder på sigt ville medføre.

Alligevel arbejder fremtrædende personligheder, medier og politiske partier stadig for, at vi skal forsætte i samme spor, medens de snakker og snakker og der laves nye "integrations"- "antiradikalisering"-

og andre planer, som aldrig vil lykkes. Det er vistnok ikke set før i verdenshistorien, at en befolkning har kastet deres trygge land og velfærdsgoder i grams for alverdens folkeslag og endog har gjort en dyd ud af det.

De, der er ansvarlige for denne udlevingspolitik, er naturligvis også ansvarlige for dens konsekvenser. Bagmændene bag den politik, som med stor sikkerhed ville have terror til følge, er således langt fra fri for skyld, sådan som nogen mener - til og med langt ind i Dansk Folkeparti. Når man i ansvarsløs ubekymrethed og ligegladhed med verdens sørgelige indretning skaber både forudsætninger og sandsynlighed for, at der vil blive begået terrorhandling på dansk grund, kan man naturligvis ikke bare bagefter fralægge sig ansvaret og kigge den anden vej.

Der er heller ingen grund til at lade de ansvarlige løbe fra regningen og krybe i skjul bag deres ædle hensigter og noble bortforklaringer. Tværtimod er det på tide at sige klart og tydeligt til dem, hvad det er, de foretager sig: De er i færd med at ødelægge landet.

Denne ødelæggelse vil ganske vist først vise sig i fuld udstrækning længe efter, at de selv er væk. Men dette retfærdiggør dog ikke, at de i dag skal have lov til påtalefrit at forblive i deres selvskabte, humanistiske univers uantastet af skyld og med deraf følgende sandsynlighed for, at de blot når ødelægge endnu mere, end hvis de holdes op på pligten til at forklare, hvad de har gang i.

Ole Hasselbalch

DANSKEREN 2015

INDSIGT UDSYN

APRIL

Danskeren 2015 udgives af Den Danske Forening, hvis formål er på folkestyrets grund, uafhængigt af politiske og økonomiske interesser, at sikre dansk kultur, sprog og levevis i en verden, der trues af kaos, overbefolkning, vold og fanatisme.

Foreningens medlemmer modtager bladet for deres medlemskontingent. Ikke-medlemmer kan abonnere på bladet for 250 kr. om året.

Eftertryk tilladt med tydelig kildeangivelse.

Bladet (evt. kopier af det) og foreningens andre tryksager må ikke omdeles privat sammen med trykmateriale fra anden kilde eller med påført tekst, logo el. lign.

Efter aftale med Kulturstyrelsen og med DDFs tilladelse arkiverer Dansk Bibliotekscenter netudgaven af Danskeren i DBC Webarkiv til brug for nationalbibliografien.

DANSKEREN 2015
udkommer 4 gange årligt

Redaktion og adresser - side 23.

Kulturpsykologi: Hvordan islam kunne forblive middelalderlig i 1400 år

Islamisk kultur har adskillige forsvarsmekanismer, som forhindrer den og dens tilhængere i at blive påvirket af ikke-muslimske værdier

Af Nicolai Sennels, psykolog

Mens næsten alle andre kulturer undergik en forandring fra primitive og middelalderlige til demokratiske og lighedsorienterede, var der én kultur, som formåede at bevare endog sine mest brutale og tilbagestående traditioner og værdier i 1400 år indtil i dag. Endnu i dag foretrækker de fleste muslimer at leve i overensstemmelse med værdier, som kan spores tilbage til de ørkenstammer, som deres religions grundlægger levede i. At få kendskab til livet i muslimske familier og samfund er som en tidsrejse tilbage til Muhammeds tid. Her finder man chokerende love og traditioner, som er klart kriminelle og umenneskelige, men som af en eller anden grund har fundet accept i vores i øvrigt humane kultur.

Mens ikke-muslimske videnskabsfolk dagligt udvikler ny fantastisk medicin og teknologi; opdager de mest forbavsende ting om universet, dets byggesten og beboere; og vestlige vælgere og politikere har skabt de mest humane, velstående og frie samfund i verdenshistorien - fortsætter islamiske lande med amputation af lemmer for tyveri, stening af kvinder og homoseksuelle, udbredt indavl, forbud mod ytringsfrihed og demokrati og bidrager absolut intet, hvad angår videnskab, menneskerettigheder og fred.

Hvad er det for kulturpsykologiske faktorer, som formår at fastholde islam i fortiden i 1400 år?

Religion

En vigtig årsag er, at mens alle andre religioner tillader deres tilhængere at fortolke deres hellige skrifter, hvorved de forholdsvis nemt kan tilpasses ikke-religiøs lovgivning, menneskerettigheder og individuelle behov, så anser islam muslimer, som ikke tager koranen bogstaveligt, for frafaldne.

Og i følge den islamiske lov, shariaen, skal frafaldne straffes med døden.

Shariaen gør det herved umuligt for muslimske samfund nogen sinde at udvikle sig til moderne humane civilisationer.

Det faktum, at muslimer, som afviger fra koranens verdensbillede, skal straffes, har den konsekvens, at videnskabelige fakta, som ikke harmonerer med det naive og barnlige verdensbillede, som fandtes før oplysningstiden, bliver undertrykt. Dette i kombination med udbredt indavl - 70% af pakistanerne, 45% af araberne og mindst 30% af tyrkerne stammer fra fætter-kusine ægteskaber. "Det oplyses bl.a. i Kristeligt Dagblad 27.02.2009." - Eller en fodnote til "Kristeligt Dagblad 27.02.2009". Det er en praksis, som ofte har fundet sted i mange generationer. Konsekvensen er, at den muslimske verden kun fremstiller en tiendedel af verdensgennemsnittet, hvad angår videnskabelig forskning, og at den er dramatisk underrepræsenteret blandt Nobelprisvindere. Der findes ikke én eneste muslimsk Nobelprismodtager i naturvidenskab - fysik, kemi, medicin. Der er færre bøger, der er blevet oversat til arabisk i de seneste 1000 år, end der bliver oversat i Spanien hvert år.

I den islamiske verden bliver tro og tradition tillagt meget større betydning, end opfindelser og opdagelser, som kunne lindre lidelser og føre til en mere fornuftig forståelse af universets opbygning og dets beboeres muligheder.

Børneopdragelse

Børneopdragelse er en anden betydningsfuld forsvarsmekanisme indenfor islamisk kultur. Der hænger en trussel om vold og endog død over hovedet på hvert eneste muslimske barn, som måtte vælge en

anden livsstil end sine forældres. Selv i det tilfælde, at forældrene skulle give deres barn lov til vælge hans eller hendes egen religion - eller slet ingen religion - vil andre muslimer være opsatte på at dræbe dem. Koranen og Hadittens trusler om Helvedes ild til dem, der trods Muhammeds ordrer afskrækker mange fra at forlade den kultur, som bringer dem så store lidelser. Jeg husker tydeligt, hvordan mange muslimske indsatte i det fængsel, jeg arbejdede i som psykolog, gav udtryk for medfølelse, når jeg fortalte dem, at jeg ikke tror på Allah.

For yderligere at sikre sig, at børnene vokser op med familiens adfærdsmønstre, bliver mange af dem tvunget til at lære islams overordentligt voldelige skrifter udenad, hvilket gør dem til tikkende bomber, hvor de end slår sig ned.

Ægteskab

Muhammeds befaling, at muslimske kvinder kun må blive gift med muslimske mænd - ofte inden for egen familie - polstrer hans tilhængere yderligere imod påvirkning udefra. Det faktum, at koner holdes som slaver (eftersom de kun kan opnå skilsmisse, hvis de sættes fri af en islamisk autoritet) forhindrer dem i at undslippe religionen og ofte voldelige mænd, og giver dem meget få friheder og rettigheder. Hvis de skulle beslutte at flygte og blive skilt, vil de i de fleste tilfælde blive bandlyst af deres familie, og den ofte voldelige far har retten til børnene. Da de er udstødte og oftest uden uddannelse, er deres muligheder for at forsørge sig selv meget begrænsede. Dertil kommer, at mange af dem vil leve med en dødsdom hængende over hovedet resten af livet for at have krænket familiens ære.

Næsten alle muslimske kvinder er derfor truet eller endog tvunget til at videreføre og overlevere den islamiske kultur inklusive dens kvindefjendske aspekter. Islams ægteskabelige regler sikrer, at ingen ikke-islamisk indflydelse får adgang til familien.

Synet på ikke-muslimer

Et grundlæggende princip i islam er at hade og skade ikke-muslimer. De islamske skrifter er fulde af dehumaniserende propaganda imod os og indeholder dusinvis af ordrer til muslimer om at undertrykke, skade og dræbe ateister og tilhængere af alle andre religioner. Nedgørelsen og dæmoniseringen af ikke-muslimer svarer til den propaganda, som regeringer udspreder mod fjenden i krigstid for at fjerne de psykiske hæmninger, som ellers ville afholde soldater fra at angribe modparten. Det kan derfor ikke undre, at det er forbudt for muslimer at være venner med ikke-muslimer.

Ved således at holde en følelsesmæssig og fysisk afstand til mennesker fra andre kulturer, forhindrer islam sine tilhængere i at blive påvirket og inspireret af vore mindre barbariske værdier.

Muslimer, som ikke tager koranen bogstaveligt, anses for frafaldne, og ifølge den islamiske lov, shariaen, skal frafaldne straffes med døden

Etnisk stolthed

Et andet kulturpsykologisk forhold, som gør det muligt for den islamiske kultur at forblive uforandret i en globaliseret verden med alle dens muligheder, er muslimers etniske stolthed. Uanset hvor latterligt og forbavsende det må forekomme for udenforstående, så er de fleste muslimer stolte af at være muslimer og tilhængere af islam. Ifølge islam er det forudbestemt, at de skal dominere alle os andre, og vi er så slemme, at vi har fortjent at havne i den evige ild. I mit arbejde som fængselspsykolog har jeg

hørt, hvordan muslimske indsatte omtaler deres ikke-muslimske ofre - og deres ofre var altid ikke-muslimer, når det ikke drejede sig om kvinder eller rivaliserende bander - og jeg er ikke i tvivl om, at der hersker en stærk og udbredt racisme blandt muslimer imod ikke-muslimer.

Den kulturelle osmose

Islamisk kultur har således adskillige forsvarsmekanismer, som forhindrer den og dens tilhængere i at blive påvirkede af ikke-muslimske værdier. Samtidig bliver vesterlændinge, som udtrykker stolthed over deres land, kultur eller tro øjeblikkeligt stemplet som racister, nationalister eller intolerante.

Ydermere har vi i Vesten en langvarig tradition for tolerance og åbenhed, som forstærkes af venstrefløjens, mediernes, EU's og FN's multikulturelle dagsorden. Den kulturelle osmose kan derfor kun foregå i én retning: Islam bliver, hvor islam er, mens den trækker Vesten tilbage imod et middelalderligt mørke med en begrænsning af ytringsfriheden og indordning under religiøse dogmer og nærtagenhed, som herskede før oplysningstiden.

Politikerne har lammet vort demokrati

I over 20 år nægtede politikerne at lytte til dem, som kendte til islam og dens subkultur. Nu skal prisen betales.

Af Cherif El-Ayouty

Noget mørkt, som er i gang med at vokse sig stærkere, er imod vore demokratiske principper, vores værdier samt vores eksistens, og vi må kæmpe mod dette mørke med nye og stærkere midler, end vi tidligere har gjort.

I dag leder alle vestlige regeringer efter en snedig måde til at undgå at finde kilden til radikalisering af herboende unge muslimer. I over 20 år nægtede politikerne at lytte til dem, som kendte til islam og dens subkultur. Nu skal prisen betales - i blod! Men vores regeringer lukkede ørerne, holdt den ene hånd for munden og den anden for øjnene.

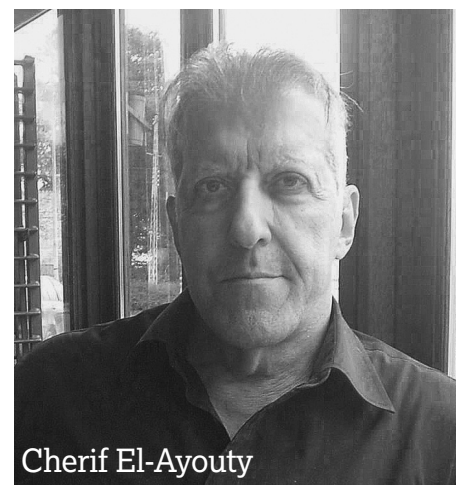
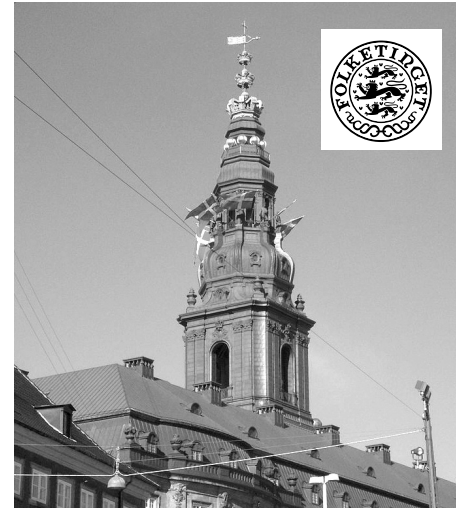
Hør nu godt efter: Vi er i krig. Åben og regulær krig. Det vi har oplevet indtil nu, er kun begyndelsen af langt værre grusomheder i Danmark. Vi kan ikke forsvare os selv. Vi er totalt blottede, fordi politikerne har lammet vort demokrati. Når vores soldater sendes i kamp i udlandet, hindrer irrationelle restriktioner dem i deres indsats mod ritualmordere. Det samme problem bremser politiets - herunder også PET's - arbejde på den indenlandske front. De kan ikke gå i krig med en arm bundet bag ryggen.

I stedet for den nuværende slaphed skal der erklæres krigstilstand i jagten på terrorister. Ja, det er en ekstraordinær og ubehagelig forholdsregel, som kan true demokratiske principper, men vi må først og fremmest bekæmpe fjenden. Vi er usikre på vores gader. Vores bevægelsesfrihed er alvorlig begrænset. Vi er bange for at sende vores børn ud i byen. Vi holder os tilbage fra at benytte vores ytringsfrihed. En håndfuldt rabiate indvandrere holder os som gidsler i vort eget land.

Radikalisering kan ikke helbredes. Radikalisering skal udryddes. Mens vi kæmper fysisk mod terrorister, som er født i Danmark og ubemærket færdes frit blandt os og kan myrde tilfældige, skal vi samtidig fjerne terrorens årsag. Den er imamer, som opfordrer unge letpåvirkelige muslimer til at bruge vold - inklusive skydevåben - mod tilfældige danskere. De baserer deres "hjernevasknings" retorik på, hvad der står i Koranen og Hadith. Når man ser, at tusinder af muslimer i fængsler og i deres ghettoer i Danmark, jubler hver gang de ser ISIS slagte en vesterlænding, må vi erkende, at vi er i krig mod en talstærk hær, der er udrustet med had og i mange tilfælde også våben mod os.

At prøve med dialog med radikaliserede muslimer, deres forældre eller imamer - hvilket mange danskere tror er muligt - er simpelthen utopi. Jeg bliver rød i hovedet hver gang jeg på fjernsynet ser en debat mellem kendte politikere som Claus Hjort Frederiksen og Henrik Sass Larsen under onsdagens debat på TV2 News, hvor de forventer, at muslimske ekstremister er almindelige mennesker, der tænker som os, og kunne komme til forståelse. De tror, at vi kan tale terroristerne til fornuft ved at fortælle dem, at deres metoder ikke er accepterede i Danmark, og vi må insistere på, at de skal indrette sig efter vores kultur og leveværelser. Disse politikere, biskopper og en million ligetænkende danskere, lever i Shangri-La.

Fornuft, logik, medborgerskab, national loyalitet, taknemmelighed og kærlighed til livet bliver totalt fjernet med et slag af radikaliserede muslimer, når det kommer til at vælge mellem disse vestlige værdier, og hvad de har hørt fra deres imamer om islams hellige urrlighed. Disse imamer er vores hovedfjender. Derfor kan vi ikke kæmpe mod disse med fornuft. Der skal introduceres nye love og regler med klar og utvetydig strafudmåling, der er lige så ra-

Cherif El-Ayouty

"Cherif El-Ayouty er uddannet civilingeniør, stammer fra Egypten og kom til Danmark i 1968. I 2013 konverterede han fra islam til kristendommen."

dikal, som de radikale kræfter vi står imod. Blandt disse, skal det være muligt at fratage statsborgerskab fra de religiøst baserede kriminelle og udvise dem for evigt.

Udover det, skal det årlig budget for PET og politiet tredobles, ja, tredobles. De næsten 800 millioner - et engangsbeløb - regeringen vil give PET og politiet, er en dråbe i havet. Danskerne har intet imod at betale den rigtige pris for at genskabe den fredelige orden og velstand, de har bygget op igennem mange generationer, og som nu trues med undergang.

Jeg spørger alle vores politikere: Hvad skal der til for I vågner op og erkender, at vi er i krig her i Danmark? Hvornår vil I begynde at håndtere situationen alvorligt? Skal Folketinget sprænges i luften?

Det er jeres ansvar at sikre vores eksistens og give os trygheden på gaden tilbage. I skal begynde med at udvise de imamer, der udspreder had, og opfordrer til krig mod danskerne!

Je suis Danmark.

Selvskabte plager

Det er patetisk at opleve statsministeren tage afstand fra de terrorhandlinger, der kunne have været undgået, hvis hendes parti ikke havde støttet en indvandring, som nødvendigvis ville føre til terror på dansk grund.

Det er patetisk at se hendes alvorlige ansigt, samtidig med at hun accepterer titusinder af nye "flygtninge" fra lande med eksploderende befolkningstilvækst og umulige levenormer og derfor med al sandsynlighed også flere terrorister.

Også oppositionens medvirken

Det er patetisk at se den førende oppositionsleder tale om, at vi må stå sammen, når det, vi skal stå sammen mod, er skabt med hans eget partis medvirken.

Det er patetisk at se fremtrædende politikere fortælle om ytringsfrihedens nødvendighed. Hvad foretog de sig dengang i 1980'erne og 1990'erne, da en lille skare på møder, der blev overfaldet både verbalt og fysisk, søgte at råbe dem op? Nåh ja, det var jo da også bare "højreekstremister", "kældermennesker" og den slags, der forsøgte at få virkeligheden sat på dagsordenen.

Alle dem med rigtige meninger

Det er patetisk ikke at høre noget fra de tallose anstændige, humanisterne, kulturpersonlighederne og alle de andre med rigtige meninger. Og hvor er medarbejderne i den menneskerettighedsindustri, som gjorde det muligt? Føler de nogen medskyld? Hvor er f.eks. den fløjtespillende Gammeltoft-Hansen, der satte det hele i gang.

Og det er i særlig grad patetisk at høre redaktørerne, journalisterne og mediepingerne. Det har gennem snart 30 år været i vekslende grad vanskeligt – i DR og Politiken umuligt – at komme til orde i medierne med advarsler. For slet ikke at tale om at formå dem til at afkræve politikerne en realistisk stillingtagen til masseindvandringens konsekvenser.

Efterlysning af ansvaret

Umiddelbart inden terrorangrebet i Paris var et kronikforslag en tur gennem samtlige redaktioner på vore større trykte medier. Heri opridsedes i de umisforståelige vendinger, situationen da krævede, hvad vi står over for. Tillige efterlystes en placering af ansvaret, den dag, hvor det uundgåelige ville ske.

Hans Gammeltoft-Hansen

"Jeg har aldrig følt min nationale identitet truet. Tværtimod, jeg har følt den beriget!"

(Filmklip fra *Uriasposten*)

Intetsteds blev den accepteret til trykning. Fortsat lader pressen de ansvarlige slippe af sted med bare at glatsnakke. Derfor er det, vi nu har set, kun begyndelsen.

OH

FAKTUELT

DANMARK/Indvandringen sætter rekord
Danmarks indbyggere udskiftes i rekordfart. Både indvandringen og udvandringen satte rekord i 2014. I alt 86.683 personer indvandrede til landet. Det var mere end tre gange så mange, som indvandrede i 1987, da bekymrede danskere dannede Den Danske Forening. Ca. en fjerdedel af de indvandrede var returnerede danskere. Når udvandringen af udenlandske statsborgere fraregnes, var nettoindvandringen af udenlandske statsborgere 35.779 personer.

Den samlede udvandring var på 49.218 personer, hvoraf 20.123 var danske statsborgere.

Kilde: Danmarks Statistik

DANMARK/PEGIDADK

Det tyske PEGIDA (Patriotische Europäer gegen die Islamisierung des Abendlandes) har fået en filial i Danmark. Siden d. 19. januar har PEGIDAdk hver mandag gået en aftentur imod fundamentalistisk islam i København. Den første tur samlede ca. 300 deltagere. Den gik fra Statens Museum for Kunst til Den Lille Havfrue og tilbage igen. Efterfølgende ture er udgået fra Axeltorv og har bevæget sig rundt om Sct. Jørgens Sø og tilbage til Axeltorv. I spidsen for PEGI-

DADk står psykolog Nicolai Sennels. Han har i den anledning været udsat for grovkornet chikane fra bl.a. den leninistiske fagforeningsmand Jan Hoby og de socialdemokratiske politikere Lars Weiss, Jonas Bjørn og Lars Aslan Rasmussen, som ønsker indførelse af berufsverbot for folk, som protesterer imod islamisk terror.

Fascistoide terrortilhængere har flere gange forsøgt at chikanere gåturene, men er blevet holdt på afstand af årvågent politi.

Kilde: *Harry Vinter*

PAKISTAN/Terror mod kristne

To kirker i Lahore blev d. 14. marts udsat for bombeangreb, hvorved mindst 16 kirkegængere blev dræbt og flere end 70 sårede.

De kristne udgør under 2% af Pakistans overvejende muslimske befolkning, men er ikke desto mindre en torn i øjet på det muslimske flertal, og de få kristne udsættes konstant for vold og undertrykkelse. Blandt andet bliver kristne piger jævnligt bortført og tvangsomvendt til islam.

Kilde: *BBC 15.03.2015*

IRAQ/IS ødelægger Verdenskulturarv

Efter at have udryddet mennesker, som afviger fra den "rette" tro, gik IS i marts 2015 i gang med at fjerne alle materielle minder om "religiøs ukorrekt" fortid. Først raserede de "hellige" krigere biblioteket i Mosul og brændte 10.000 uerstattelige bøger og manuskripter. Dernæst smadrede IS 3000 år gamle skulpturer på Mosuls museum, den 2000 år gamle by Hatra, den gamle byport til Ninive og de historiske bygninger ved Nimrud. Senest sprængte IS det mere end 1000 år gamle kaldæiske St. Georg Kloster udenfor Mosul i luften.

Kilde: *AINA 10.03.2015*

Den suveræne statsmagt

Et overvældende flertal af det danske folk vender sig mod hæmningsløs tilstrømning af fremmede og den hastigt fremadskrivende muhammedanisering af Danmark uden overhovedet at kunne gøre noget ved det.

Af cand.jur. Jack Kornbeck

Suveræn er den, der har befalingsmagten over de militære og politære magtmidler, såfremt disses personel efterkommer befalingerne, og såfremt borgerne ikke i den anledning anstifter borgerkrig. Suverænen behøver ikke at være en enkelt person (og er det nu om stunder så godt som aldrig), men kan udmærket være fordelt på en større personkreds, der i samvirke med hinanden udøver den. Dette er suverænitetens sikre kendetegn, det tegn, hvorpå den præsenterer sig for den ydre iagttagelse. Kriteriet udpeger og identificerer suveræniteten, men det forklarer den ikke. Alligevel kan betydningen ikke overbetones, glipper denne betingelse – den uimodsagte befalingsmagt, - så falder suveræniteten.

Når vi her tager suveræniteten op til nærmere behandling, så har det naturligvis sin årsag. Den statslige suverænitet antages af mange gode grunde at være under beskyldning i vor tid. Angrebene kommer fra eksempelvis EU, FN, Europarådet og fra menneskerettighedsideologien. Der er ingen tvivl om, at den suveræne statsmagt og den nationalstat, der er et barn af den, anfægtes og angribes, men det er et åbent spørgsmål, hvor store skader, der egentlig er påført den, og det er særdeles tvivlsomt, om der overhovedet er påført den nogen uoprettelig skade, eller om alt fornødent kan gøres for fuldstændigt at genoprette den. Og nu tilbage til sagen selv.

Det kan synes, som om det vigtigste led i suverænitetsbestemmelsen er det første led, altså befalingsmagten. Det er det ikke. Det vigtigste led er det sidste led, altså dette, at borgerne ikke anstifter borgerkrig i sagens anledning. Gør borgerne ikke det, er de simpelthen henvist til at efterkomme befalingerne, og det er nu slet ingen spøg at måtte det. I fredstid er det den suveræne statsmagts adgang til at beskatte borgerne,

der er den helt store byrde. Dog blegner denne byrde i sammenligning med den byrde, som krigstiden indebærer. Landets sønner kan da kaldes til at sætte liv og lemmer i vove og ifølge suveræn befaling at slå fjenden ihjel. Den må have noget at byde på, den suveræne statsmagt, siden folket accepterer sådanne byrder. Der må komme noget den anden vej. Det gør der også.

Først og fremmest beskyttelsen. Der består en evig sammenhæng mellem de retsundergivnes lovlighed og den suveræne statsmagts beskyttelse af dem. I fredstid betyder beskyttelsen først og fremmest retsbeskyttelsen, altså dette at politiet værner borgerne mod strafbare anslag mod borgernes liv, ejendom og frihed. Uden dette værn er livet ganske enkelt ikke værd at leve. I krigstid er beskyttelsen det militære værn mod fremmed våbenmagts indtrængen på territoriet. Såfremt statsmagten kan løse disse opgaver, kan den være nogenlunde sikker på borgernes bifald.

Det er reelt på denne måde, at den suveræne statsmagt erhverver sin legitimitet. Når man taler om, hvorvidt et styre er legitimt eller ej, så kan det ofte lyde noget luftigt og svævende (og der er ingen mangel på historiske eksempler på, at der var tale om luftigheder). Men der ligger særdeles håndfaste realiteter nede under drøftelserne, og de er hovedsagen. Legitimiteten erhverves ved en kollektiv transaktion mellem et givet styre og en befolkning. Talen er ikke om en "samfundspagt", der blev indgået i en mytologisk fortid. Talen er om noget, der sker hver eneste dag. Dette, at man som borger overholder landets retsregler og efterkommer den suveræne statsmagts befalinger (for eksempel kører ind til siden og standser sin bil, når politiet forlanger det), og at den suveræne statsmagt til gengæld herfor beskytter ens liv, frihed og ejendom. Dette sker mange millioner

gange hver eneste dag. Og dette er den kollektive transaktions indhold. Denne kollektive transaktion, der bekræftes dag efter dag, er legitimitetens nøgterne indhold. Et styre møder bifald, såfremt det kan yde borgerne den fornødne beskyttelse. Kan det det, så opleves det som legitimt.

På grundlag af denne legitimitet, som kun borgerne kan skænke et styre, kan styret opbygge, udbygge og fastholde sit magtapparat og herunder tilbyde borgerne sådanne retssikkerhedsgarantier, at det giver en del mening at tale om en retsstat, hvilket yderligere gør styret attraktivt for borgerne. Således kan styret udvikle den suveræne statsmagts næb og klør.

Borgernes tilslutning behøver ikke at være særlig hjertelig for at være virksom. Og det er virksomheden, det kommer an på (dette at den kollektive transaktion finder sted hver time på dagen), ikke hjerteligheden. Det oplever vi i disse år i vort eget land, og det er desværre ingen ny historie. Et overvældende flertal af det danske folk vender sig mod hæmningsløs tilstrømning af fremmede og den hastigt fremadskrivende muhammedanisering af Danmark uden overhovedet at kunne gøre noget ved det. Et flertal vendte sig (og vender sig stadig) mod ihvertfald den folkeretsstridige oliekrig mod Irak uden at kunne stille noget op med dette flertal. Det danske folk regeres på tværs af dets fundamentale politiske ønsker af et folketing og en regering, der ganske enkelt vil blæse på dette folk. Fra deres fæstning, altså Christiansborg, fører de en politik, der er lige så katastrofal som kortsynet. Kortsynetheden afsikres af den kroniske genvalgsangst, dette at levebrødspolitikernes tidshorisont standser ved næste folketingsvalg. Det danske folk, der ikke er på genvalg, tænker betydeligt længere. De af os, der er langt henne i livet, tænker på den verden vore børn og børnebørn skal

leve i, ikke på os selv. De levebrødspolitikere, der sammen med embedsværket er indehavere af suveræniteten, er ganske enkelt det danske folks undermålere i henseende til moral og forstand. Alligevel finder vi os i dem! Hvorfor gør vi det?

Det gør vi, fordi der ikke er noget alternativ i syne, hvorhen vi end ser. Vi kan få øje på inspirationer, og – hånden på hjertet! – vi kan ikke få øje på organisationer eller politiske formationer, der kan løse den opgave, vi har i tankerne. Hertil kommer en sund og særdeles velbegrundet frygt for alt, der bare minder om borgerkrig. Vort eneste våben er at henholde os til folkesuverænitættanken – den lære, hvorefter al legitim magt i sidste analyse har sit udspring i folket selv, - og give den vores tilslutning. Fredelig og fuldstændigt lovlig partisanvirksomhed vil sige ved enhver given lejlighed at sværte vort styre til, hvis ambition det er at prisdgive os til fremmedstyre – Europarådet, EU, FN og flere andre – og at svinge det

folk, hvis interesser det er deres soleklare pligt at varetage. Vi må råbe op om, vi må forlange så mange folkeafstemninger, som Grundloven enten hjemler eller tillader, og vi må blive ved med at gøre det. Selvom vi muligvis ikke får vores vilje, så vil det alligevel virke. Når vi optræder således, trækker vi vores tilslutning til vores parlamentariske system tilbage. Vi nægter i så fald det herskende styre vores bifald. Det vil sige, vi undergraver dets legitimitet. Vi må ikke ignorere dette våben, der lige nu er vores eneste. Vi må stille os på folkesuverænitættens grund og fra denne position an-

Et flertal af danskerne vender sig imod muhammedaniseringen uden at kunne gøre noget ved det

gribe det parlament, der i dets bundforløjethed udpeger sig selv som dansk folkestyre, skønt dets fremmediver fortæller den stik modsatte historie. Og vi må ikke tage i betænkning at udpege dette folketing som det danske folks femte kolonne.

De militære og politære magtmidlers lydighed overfor befalingerne er det led i suverænitættbestemmelsen, der står tilbage at behandle. Dette spørgsmål er overordentligt delikat og ømtåleligt. Når det så godt som aldrig omtales eller behandles, skyldes det dets sprængfarlige karakter. Der er noget, der hedder paladsrevolution, og der er noget, der hedder militærstyre. Grimme sager. Bedst ikke at tænke for meget herover. Men vi vil nu gøre det alligevel.

Det afgørende er sådan set ikke våbenmagten. Ganske vist er både politiet og forsvarret bevæbnede. Men det er store dele af de kriminelle i dagens Danmark også. Allige-

Personnellets loyalitet er det afgørende

vel trækker de uvægerligt det korte strå ved sammenstød med politimagten. De rent kriminelle elementer udfordrer overhovedet ikke den suveræne statsmagt. Det er de ganske enkelt ikke i stand til. De gør tværtimod reklame for den. De er den Prügelknabe, som magten (en smule kynisk sagt) øver sig på og holder sig i træning på, hvorved den overfor borgerne demonstrerer sin evne til at løse opgaven med hensyn til rigets indre sikkerhed. Magten ligger altså ikke i nogen våbenmunding. Den ligger i organisationen og loyaliteten, i det organisatoriske samvirke mellem et stort antal personer, der alle er indordnet i et hierarki. Det er ikke den nøgne våbenmagt, der virker, det er personellets loyalitet, der er det afgørende. Det blev til tragisk virkelighed, da Indira Gandhi faldt for sine egne livvagners ild. Og nu er vi fremme ved det kritiske, det ganske uudholdelige led, det, som vi undgår at tale om, og som vi også undgår at tænke for meget på.

Våbnene kan vendes begge veje. De kan bruges til at nedkæmpe borgerkrig og oprør med. Men de kan også bruges til at sætte styret skakmat med. De kan rent ud sagt bruges til fysisk at eliminere de personer, der for tiden er indehavere af suveræniteten. At både politiet og forsvaret spiller med kortene tæt til kroppen, det ved vi vist alle sammen. Korpsånden og loyaliteten er begge steder meget stor. Vi hører sjældent fra de folk undtagen på konkret og saglig foranledning. Nu og da slipper der en smule ud fra politiet til offentligheden, enten fra Politiforeningen eller fra enkelte politimænd i form af en annonce eller et læserbrev. Det er meget sjældent, men det er sket. Med forsvaret er det en anden sag. Fra den side hører men aldrig et ord. Aldrig! Men vi bør ikke begå den fejl at tro, at blot fordi de ingenting siger, så tænker de

heller ikke. Det er netop den lidet meddelssomme mand, der har det med at gøre sig sine egne tanker i stedet for blot at repetere andres forslag, for eksempel mediernes eller folketingets.

Herefter står tilbage at sige, at den suveræne statsmagt (ethvert styre) må leve med nogle bestandige og foruroiligende overvejelser: Kan vi få våbenmagten til at skyde på landets egne børn? Det er den ene overvejelse. Den anden er denne: Kunne våbenmagten få sig selv til at skyde på os, på den politiske magt selv? Med disse overvejelser må ethvert styre leve. Det er ikke kun borgerne, der ikke får svar på disse spørgsmål. Den suveræne statsmagts indehavere gør det heller ikke.

Det turde være fremgået, at den suveræne statsmagt er en magt, der er frygtindgydende indtil det uhyrlige. Det er derfor ikke mærkeligt, at virkelighedsnære mennesker ønsker at beholde den hjemme, altså afviser fremmedstyre i enhver form og insisterer på at blive regeret af folk, der har hjemstavnsret her i landet. Selv i så fald kan det være meget hårdt at lægge sig ud med statsmagten, men dette minimumskrav må og skal gøres gældende. Ingen ved sine fulde fem forventer, at en slags myndighedsperson fra Portugal med sæde i EU eller en delegeret fra Nigeria med sæde i FN skulle nære nogen bekymring for Danmark og dets folk. Den humanistiske trosretning, der nu er landets uofficielle statsreligion, bringer ikke desto mindre dette i forslag.

Den således afrundede suveræne nation, den suveræne nationalstat, finder folkeretligt sin plads blandt andre suveræne nationalstater, og i henhold til folkeretten (de vestfalske principper) gælder den grund-

sætning, at de suveræne stater er ligestillede og skal respektere hinandens suveræ-

nitet, det vil sige afstå fra at blande sig i hinandens indre anliggender. Der er stater, der fuldt ud hævder dette og handler i overensstemmelse hermed. Lidet overraskende er det de lande, der er aktører i den stormagtskoncert, der er ved at etablere sig som den globale orden, altså USA, Rusland, Kina og Indien. Men også udenfor denne kreds dukker der med mellemrum initiativer op der viser, hvor små skader den humanistiske trosretning har anrettet på den suveræne nationalstat. I forbindelse med den skotske afstemning om uafhængighed sidste år talte Spanien den suveræne statsmagts sprog. Man gjorde overfor skotterne opmærksom på, at hvis afstemningen faldt ud til fordel for løsrivelse, så ville Spanien nedlægge veto mod Skotlands optagelse i EU. Dermed løftede Spanien sig op over det EU, som Spanien er medlem af, i stedet for at ligge under for det. Spanien gjorde ganske enkelt EU til en brik i sit rent nationale suverænitetsspil, (idet Spanien som bekendt har et alvorligt problem med løsrivelsesambitioner i Catalonien).

For et land som Danmark er det ganske klart, hvad der må gøres. Vi må skaffe os af med enhver konventionsbinding, der ikke tjener nogen national interesse, vi må ophøre med at føre folkeretsstridige angrebskrige, og vi må indføre en særdeles myndig og storstilet repatrieringspolitik, inden det er nået så vidt, at det danske folk er blevet afskaffet og erstattet af den befolkning, der tilfældigvis bor på det danske landområde, en række befolkningsgrupper, der har lige så lidt tilfælles og tilovers for hinanden, som befolkningsgrupperne har detovre i Amerika.

Det store mummespil

NU er det jo desværre terroraktioner i Paris og København. Situationen strammer til. Terroraktionen i Paris illustrerer for selv de mest virkelighedsfornægtende, hvad vi står over for. Er pressen indstillet på at sætte virkeligheden på dagsordenen? Se de store avisers svar, da de fik et kronikforslag, der trækker linjerne op. [Sådan ser pressen på sin informationsopgave:](#)

POLITIKEN

Kære Ole Hasselbalch,
På grund af den store tilgang af stof til debatsiderne har jeg desværre ikke fået plads til dit indlæg, hvorfor jeg må sige nej tak i denne omgang.

Når det er svært at få optaget debatindlæg i Politiken, skyldes det, at vi modtager langt flere kvalificerede indlæg, end vi har plads til at trykke.

Vi må derfor dagligt skuffe mange. Du er naturligvis meget velkommen til at skrive en anden gang, når du har noget på hjerte.

*Med venlig hilsen
Debatredaktør Mette Højbjerg*

KRISTELIGT DAGBLAD

SV: kronikforslag

Kære Ole Hasselbalch

Tak for dit kronikforslag, som vi desværre ikke får plads til og derfor må returnere. Vi har alt for mange kronikker på lager. Beklager

*Med venlig hilsen
Jakob Holm
Kronik- og debatredaktør*

JYLLANDS-POSTEN

Tak for Deres kroniktilbud, som jeg desværre må sige nej tak til. Vi får dagligt mange tilbud, og derfor nødt til også at sige nej tak til gode og relevante kronikforslag.

*Med venlig hilsen
f/Flemming Østergaard
Redaktionschef
Charlotte Tranberg*

WEEKENDAVISEN

Kære Ole Hasselbalch,
Jeg beklager den lange ventetid!! Men jeg må takke nej til at bringe din kronik i avisen, da jeg har prioriteret en række andre kronikker højere.

*Mange hilsner
Pernille Bramming
debatredaktør*

BERLINGSKE

Kære læser,
Tak for det læserbrev, debatindlæg eller kronikforslag, som du har sendt til Berlingske.

Vi har valgt ikke at bringe dit indlæg. Vi kan desværre ikke give individuelle begrundelser, når vi - som i dette tilfælde - siger nej tak til at bringe et indlæg. Vi modtager hver dag mange flere manuskripter, end vi kan få plads til at bringe i avisen. Det er vi taknemmelige for, fordi det giver os mulighed for at bringe den bedste debat. Desværre betyder det altså også, at vi allerede af pladsgrunde er nødsaget til at afvise en meget stor del af de indlæg, vi modtager - også selv om vi forbeholder os ret til at redigere og forkorte i indsendte indlæg, hvor vi skønner det nødvendigt.

Vi afviser dog uden videre indlæg, som også er sendt til andre medier eller modtager end Berlingske.

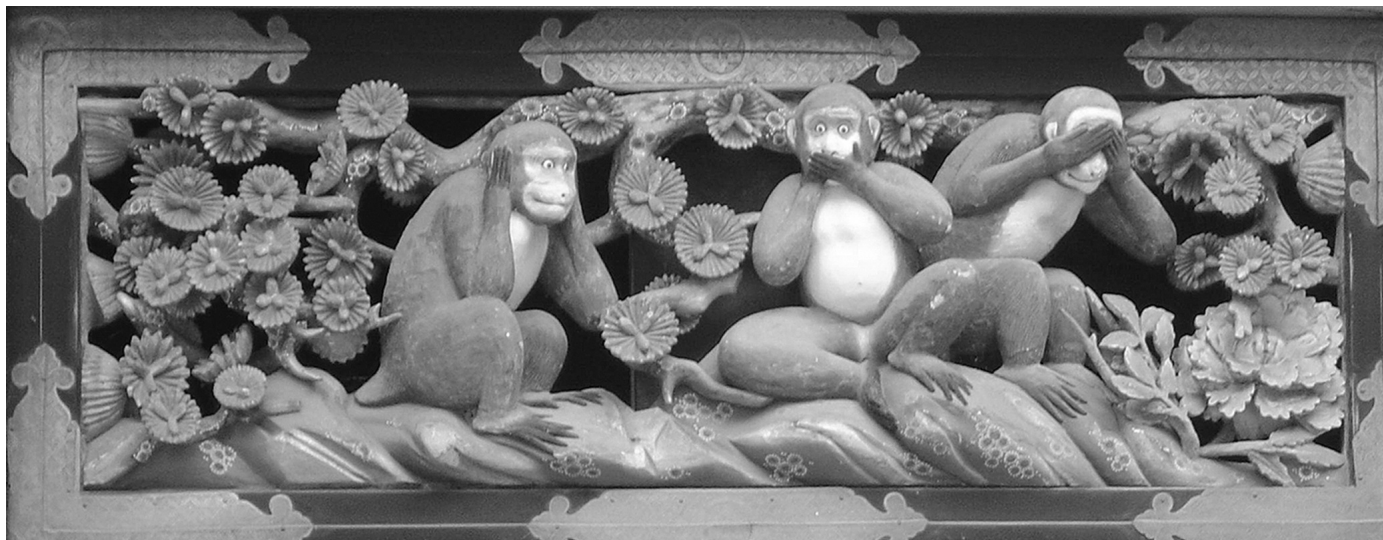
Vi bestræber os på at reagere i løbet af få dage på alle henvendelser, enten i form af at vi bringer indlægget i avisen, eller ved at du, som det er tilfældet i denne sammenhæng, modtager et afslag. I enkelte tilfælde vil du have ventet i længere tid, før du hører noget fra os. Det er i så fald fordi, vi har haft dit indlæg liggende med et ønske om at

kunne bringe det, men beklageligvis ikke har kunnet finde pladsen til det inden for det, vi mener, er rimelig tid.

Igen - tak fordi du valgte at sende dit indlæg til Berlingske. Og du er naturligvis velkommen til at sende indlæg (læserbrev, debatindlæg eller kronikker) til Berlingske en anden gang.

*Med venlig hilsen
Jesper Beinov
Kultur-, debat- og navneredaktør*

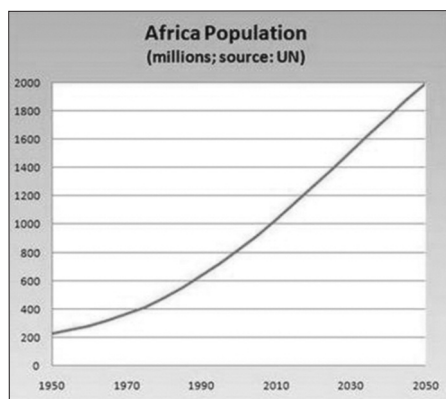
IKKE HØRE - IKKE TALE - IKKE SE

Kronikken der ikke var plads til

Der herses og regeres for at få plads til syriske krigs- "flygtninge" i Danmark. De siges at blive ca. 20.000 i 2014. Med efterfølgende familiesammenføringer svarer det vel mindst til en dansk fødselsårgang - i 2013 i alt 55.873 inklusive børn af tidligere indvandrere. Hvad foregår der?

Mellemøsten og Nordafrika er i kaos. FN venter, at folketallet i Irak, der var på 5 millioner i 1950, bliver på 145 millioner i år 2100. Tilsvarende 42 millioner i Saudi Arabien mod 3 millioner i 1950, 261 millioner i Pakistan mod 37 millioner i 1950, 123 millioner i Ægypten mod 21 millioner i 1950. Det ser lige galt ud overalt i området. I Syrien var der i 1950 3,5 millioner indbyggere, i 2010 20,5 millioner og der forventes 32,5 million i år 2100.

Indbyggertallet i Afrika er blevet seksdoblet på bare 65 år

Virkeligheden er, at disse mange mennesker ikke vil have noget levegrundlag i deres egne lande, hvor religionen eller rettere kulturen/ideologien umuliggør modernisering og økonomisk udvikling. I takt med, at forholdene bliver mere og mere uholdbare, knyttes indbyggernes håb derfor til en stadig mere ekstrem religiøsitet. I konsekvens af den er stort set alle de lokale, urgamle kristne og jødiske samfund i området blevet udryddet bortset fra kopterne, som nu presses på det grusomste.

Det eksplosive befolkningspres søger fysisk afløb i Europa, hvor det fordeler sig nordpå i kraft af europæiske ledere, der ser ud til at have mistet realitetssansen mht. konsekvenserne af deres egne beslutninger på indvandrings- og flygtningeområdet. Det gælder bl.a. i Danmark, som i 1960 havde ca. 4,5 millioner indbyggere mod nu 5,6 millioner trods fri abort og p-pillen. Af læst i statistikken er det let at se, at de etniske danskere står over for et befolkningsmæssigt sammenbrud: De vil komme i mindretal på dansk grund inden for overskuelig tid.

Regeringen vil ikke vide, hvad indvandringen koster

KAREN JESPERSEN OG RALF PITTELKOW

Integrationsminister Karen Hækkerup har besluttet, at der ikke længere skal regnes på, hvad indvandringen koster det danske samfund.

Tidligere beregninger viser ellers, at omkostningerne er meget store, og at de tilmed er stigende.

Den Korte Avis.
Den 8.januar 2013

Af let forståelige grunde stoppede den daværende social- og integrationsminister Karen Hækkerup (S) i 2013 arbejdet med af få klarhed over, hvilke udgifter der er forbundet med tilvandringer fra ikke-vestlige lande. Men et sandsynligt skøn over omkostningen herved kan tage udgangspunkt i den officielle norske beregning. På den baggrund må man gå ud fra, at hver sådan indvandrer i gennemsnit påfører danske skatteydere en udgift på mindst 3,77. mill. danske kr. over et livsforløb. Ud fra Danmarks Statistiks - lavt satte - opgørelse over herværende personer fra ikke-vestlige lande giver dette i øjeblikket en samlet årlig udgift på 38 milliarder kr. For sammenligningens skyld: Det er godt dobbelt så meget som forsvarsbudgettet, og det er mere end det samlede provenu af registreringsafgiften (28,7 milliarder kr.) og ben-

Indvandrede muslimer på Nørrebrogade i København - demonstrerer imod Danmark

zinafgiften (7,1 milliarder kr.). Det er endvidere mere end 100 gange det beløb, man i 2014 sigter på at spare årligt på brandvæsen og beredskabskorps (nemlig hhv. 250 og 125 millioner). Blot en flygtningefamilie koster 454.000 kr. om året (JP 12/12 14).

Det må i øvrigt noteres, at der er tale om en gennemsnitsberegning, som skjuler, at belastningen er størst i de grupper af ikke-vestlige indvandrere, der kommer fra Mellemøsten og Nordafrika. Vi véd således fra mange delstatistikker, at personer med disse oprindelseslande er særligt svære at indpasse i en dansk ramme, hvorfor de tynger mere end gennemsnittet, medens omvendt grupper andetsteds fra tynger mindre.

Det må endvidere bemærkes, at ud over de omkostninger, der er direkte aflæselige i de offentlige regnskaber, og som altså uden videre kan tælles sammen, er der en række udgiftsposter, som kun vanskeligt lader sig opgøre. Hvad koster f.eks. overarbejdsløsheden blandt indvandrere helt nøjagtigt, hvad koster overkriminaliteten i direkte og indirekte skader, hvad koster særbelastningen på folkeskolen og sundhedsvæsenet, hvad er belastningen på det sociale område i øvrigt? Den samlede udgift er således med al sandsynlighed betydeligt større end de nævnte 38 milliarder.

Et sammenbrud af samfundsinstitutionerne på næsten ethvert plan er dermed på vej, allerede fordi den økonomi, som skal til for at bære dem i deres traditionelle skikkelse, ikke vil kunne opretholdes. Stort set

alle vegne skæres der da også ned i det offentlige. Det kaldes som regel "effektivisering", "privatisering" eller andet dulmende og slørende. Men det er dog ikke til at tage fejl af, hvad der foregår.

Til dette kommer et håndgribeligt og hastigt voksende sikkerhedsproblem. Selv om måske blot en lille del af de tilvandrede muslimer huser det terrorpotentiale, som hurtigt vil kunne få det førhen trygge danske samfund til at blive en saga blot, drejer det sig trods alt om så mange, at politiet ingen praktisk mulighed har for at følge dem alle. Det er end ikke muligt at sætte navn på dem. Og hvornår kommer evt. den fase i den enkeltes liv, hvor den på overfladen velintegrerede muslim kammer over i religiøst vanvid, som der er set så mange sørgelige eksempler på? Hvem har skylden den ikke fjerne dag, de første større terroraktioner finder sted på dansk grund udført af nogen, der slet ikke burde have været her? Hvor skal vi vende blikket hen, når de blodige ligstumper bliver skrabet op fra gaderne? Til de "nydanske" attentatmænd? Eller til de politikere og såkaldte humanister, der med åbne øjne skaffede dem ind i Danmark?

Problemet er, at vil vi have et trygt og fredeligt land, må alle de holdes ude hhv. sendes hjem, der ikke aktivt bekender sig til og lever efter vore værdier.

Det ser ikke ud til, at dette overhovedet er erkendt af det store flertal inden for vor selvudnævnte intellektuelle, økonomiske og politiske elite. Tværtimod er denne grebet af en slags kollektiv virkelighedsfor-

nægtelse, der tilsiger, at det vilde ridt ud i afgrunden skal fortsætte.

Dette ridt ville ikke have været muligt, hvis vælgerne havde fået lejlighed til at forholde sig til de usminkede realiteter. De har imidlertid aldrig haft en opfordring til via stemmeboksen at tage stilling til det helt eksistentielle problem for dem, som masseindvandringen udgør. I årevis beskrev den trykte og elektroniske presse således slet ikke forholdene, som de var, men skønmaledede og moraliserede. Stadig er der i så henseende meget, der mangler i mediebilledet. Og værre endnu: Pressen afkræver ikke de ansvarlige noget virkeligt svar på de centrale spørgsmål. I stedet får de enten lov til helt at slippe uden om at forholde sig hertil, eller de får dog lov til uimodsagt at væve udenom og glatsnakke.

Veldædige organisationer og en samfundselite, der først sent vil komme til at mærke konsekvenserne af det, der sker, har dermed fået sat en dagsorden, som har mere og mere ødelæggende konsekvenser for svagt stillede medborgere.

Intet andet kan redde Mellemøsten og Nordafrika end indbyggernes egen indsats. Vi kan ikke afhjælpe det kaos, der skabes af et umådeholdent fødselstal og en religiøs kultur, som forhindrer oprydning og fremskridt. Derfor må det forventes, at flere og flere "krigsflygtninge" fra disse områder søger herop. Herunder, som det kan ses på billederne af dem, i stor stil unge, friske mænd, der sådan set burde være blevet hjemme for at rette op på forholdene.

Men vi kan redde os selv fra at blive suget ind i det ragnarok, der blive følgen, såfremt vi lader dem flytte til Danmark medbringende umulige vaner og et vanvittigt tankegods.

De, der hiver og slider og haler for at få syriske "krigsflygtninge" anbragt her, handler derfor dybt forkasteligt. Tværtimod må udviklingen ruller tilbage, dvs. der må repatrieres massivt. Om føje år vil en dansk regeringspolitik mht., hvordan der skal se ud her, nemlig blive bestemt af immigranterne og disses efterkommere.

I den udstrækning retlige eller praktiske forhold stiller sig i vejen, er der hertil kun at sige, at det må være dem, der skabte problemerne dvs. "humanisterne", Godhedsindustrien og de medløbende politikere, som må anvise, hvorledes hindringerne skal overvindes. Ellers må vi bare se bort fra dem, som f.eks. schweizerne for nylig gjorde i en folkeafstemning.

Ole Hasselbalch

Islams mørke sider

Michael Klonovsky – en polemisk velskrivende politisk ukorrekt journalist med nykonservative synspunkter.

Af Søren Lind Jensen

Tysklands tredjestørste nyhedsmagasin, Focus, hvis forside 3. november 2014 prydes af en ung formummet muslimsk kvinde, bærer overskriften *Islams mørke sider* ledsaget af teksten *Otte ubekvemme sandheder om den muslimske religion*.

Egentlig er der ikke noget nyt under solen i magasinets hovedhistorie om islam for alle dem, der blot har villet sætte sig ind i, hvad denne religion med stærke fascistiske træk indebærer.

Imidlertid er artiklen ganske opsigtsvækkende, idet et førende nyhedsmedie i Europas befolkningsmæssigt største land har valgt at belyse, hvad mange anser for den største trussel for vor kristne kultur og fremtidige levevis i Vesteuropa. Desuagtet er sandheden om islam i årevis mere eller mindre blevet undertrykt af både trykte og elektroniske medier i alle vesteuropæiske lande.

Derfor tjener det alle medier til ære, der uden omsvøb beskriver, hvorledes den muslimske verdensopfattelse ser ud, altså ikke et skønmaleri om "fredens religion", men en fremstilling af konkrete fakta om, hvordan dagliglivet tager sig ud i et muslimsk samfund.

Borgerne, der sammensætter parlamenterne i de europæiske lande, har krav på af medierne at blive informeret på et faktisk sikkert grundlag, inden de går til stemmeurnerne. Hvis ikke de bliver det – internet eller ej – er der blot tale om skindemokratier. Pressens fornemmeste opgave burde være så objektivt som muligt sagligt at informere befolkningen om, hvad der sker rundt omkring i verden. I analogi med det kendte maksime fra juraen uvidenhed for loven, fritager ikke for straf kunne man fristes til at skrive *uvidenhed over faktiske forhold fritager ikke vælgeren ved parlamentsvalg for personligt ansvar for nationens ve og vel*.

Inde i magasinet indledes artiklen med en stor tegning visende en aggressiv imam hævet over en forsamling af lyttende muslimske mænd – angiveligt til fredagsbøn. Overskriften lyder: *En tro skabt til frygt*. Artiklens skribent, Michael Klonovsky, en frygtløs, polemisk, velskrivende, politisk ukorrekt journalist med nykonservative

Michael Klonovsky

synspunkter, lægger på ingen måde fingrene imellem. Et af hans tidligere mest citerede udsagn lyder: "Hvis en tysker og en indvandrer kommer op at slås, og indvandrereren vinder, drejer det sig om et integrationsproblem. Vinder tyskeren slagsmålet, er der tale om højreekstremisme."

Klonovsky skriver ligeud i artiklen om islam, at det, som de muslimske ekstremister praktiserer, kan de finde belæg for i enten koranen eller haditherne. Det er jo ikke ligefrem det, man hører eller kan læse om i mainstream-medierne, hvor der uden refleksion liturgisk messes, at "fredens religion er blevet voldført at nogle få fanatikere, og at langt hovedparten af verdens muslimer er tolerante og fredselkende mennesker. IS sadistiske terrorregimente har absolut intet med islam at gøre."

Klonovsky spidder de politiske korrektes tango med islams talsmænd i Tyskland med en god portion ironi. Satirikeren, kabaretisten og komikeren Dieter Nuhr har fået den muslimske krænkelsekultur på nakken med de sædvanlige anonyme trusler og sagsanlæg for sætningen: *"Islam er kun tolerant, når den ikke har magten. Og skal vi ikke sørge for, at det forbliver sådan"*.

Klonovsky tager naturligvis det frie ord i forsvar og gør sig lystig over den dialektik, som socialdemokrater og rød-grønne har udøvet i Nuhr-sagen for ikke at træde på det fundamentalistiske islam, som den velansete tyske historieprofessor Egon Flaig har kaldt *"nutidens farligste højreekstremisme"* Venstrefløjens hykleri demaskerer Klonovsky ved at beskrive dens larmende stilhed, når unge utilpassede muslimer drager råbende rundt i gaderne med sloganet "jøderne ind i gaskamrene" eller når salafister udkæmper gadekampe med politiet, men hvis unge fodboldfans gør fælles sag med den yderste højrefløj i kampen imod islamiseringen af Tyskland, kender de rød-grønnes forargelse ingen grænser.

Michael Klonovsky opstiller i artiklen otte teser om islam, som han kort fører bevis

for: 1) Islam lægger beslag på en muslims verdslige og åndelige liv. 2) Islam er intolerant. 3) Islam er kvindeundertrykkende. 4) Islam er innovationsfjendtlig. 5) Den muslimske verden er i dag mere islamistisk end for 100 år siden. 6) Muslimers tilpasning til europæiske normer og værdier er i bakgear. 7) Islam er som skabt til ekstremisters misbrug. 8) Islam har brug for en reformator som Martin Luther. Der er i og for sig ikke noget nyt i teserne. Det opsigtsvækkende er som tidligere skrevet, at et større medie i Tyskland har valgt at fokusere på islams dunkle sider ved at gå direkte til kilderne og fremlægge fakta. Altså kort fortalt: Islams iboende krigeriske natur (Jihad) med udgangspunkt i korancitater, dødsstraf for strafaldne, forståelsen af at være den eneste rene religion, ikke-muslimer (dhimmis) er borgere af anden klasse i muslimske lande, kvinden er underordnet manden, ikke-muslimske kvinder er jagtbytte, muslimske lande med undtagelse af Malaysia og Indonesien er agterlanterne i videnskabelig og økonomisk præstations-evne, skizofrenien ved på den ene side at nyde forbrugsgoder fra Vesten og benytte teknologi opfundet og produceret af vantro og på den anden side foragten for vestlig kultur.

Yderligere er nævnt tilbagefaldet til fundamentalismen siden 1979 i særdeleshed i Iran, Pakistan og Afghanistan samt Tyrkiets vej væk fra Kemal Atatürks sekularisering efter Recep Erdogans overtagelse af premierministerposten i 2003 og senere præsidentposten, opsplittningen i parallelsamfund i de vesteuropæiske byer, overvældende bekendelse til religiøse regler selv for anden- og tredjegerations muslimske indvandrere samt stigende radikaliserings og selvbevidsthed hos Vesteuropas muslimer.

Endelig opføres, at kimen til miseren ligger i, at "profeten" grundlagde religionen ved sværdet altså gennem vold og krige, som er forherliget i de religiøse skrifter, og netop heri finder salafister og fundamentalister bekræftelse og inspiration. Om den sidste tese hedder det, at en muslimsk reformation vil være svært forenelig med "profetens" bud, men at der dog er en lille muslimsk intellektuel elite, der advokerer en deling af det åndelige og det verdslige. Klonovsky slutter noget pessimistisk sin artikel af med at skrive, at det ikke er første gang i historien, at Europa har været i konflikt med islam, men at Europa i lyset af udfordringen aldrig tidligere har fornægtet sin religiøse og kulturelle identitet, som det er tilfældet nu.

Klonovskys artikel følges op af syv kortere artikler om a) vigtige muslimske begreber,

b) den muslimske verdens økonomiske og teknologiske uformåen, c) Islamisk Stats sadistiske krigsførelse og trådene til salafist-miljøet i Tyskland, d) et essay af den tysk-tyrkiske kvinderektighedsforkæmper Necla Kelek, e) et interview med formanden for det muslimske centrallad i Tyskland, f) en reportage om forsvarsforanstaltninger i og omkring Bagdad og g) en artikel om korruption og terrorforberedelse i de af vestlig socialhjælp totalt afhængige palæstinensiske selvstyreområder. I de kortere artikler kan af væsentlige aspekter trækkes frem, at adskillige økonomer, bl.a. økonomihistorikeren fra Harvard University, David Langes, i sin bog om "Nationernes velstand og fattigdom" ser islam som en betydelig hindring for muslimske landes økonomiske vækst samt afgørende faktor for deres lave teknologiske og innovative stadi. Arab Human Development Reports fra FN-systemet har også gang på gang påvist sammenhængen. Uden for den arabiske muslimske verden udgør Malaysia og Indonesien undtagelser for ovennævnte, hvilket uden tvivl skyldes den østasiatiske virkekrang.

I en artikel om Islamisk Stat hedder det, at der er belæg for påstanden om, at terroristens krigsforbrydelser, såsom massehenrettelser og tortur, i overvejende grad udføres af fra Vesteuropa indrejste muslimer. De uhyrlige bestialske forbrydelser i Syrien og Irak udøvet af IS sammenlignes i artiklen med SS Sonderkommandos nedskydninger af uskyldige på østfronten. SS-bødderne i Sonderkommandos, hvor afstumpede og brutale de end var, fik man ikke til at halshugge deres ofre. IS' krigsforbrydelser, som IS-morderne finder bekræftelse for i koranen, har også til sigte at sprede frygt og rædsel. Imidlertid er brutaliteten af en sådan art, at den næppe finder opbakning fra størstedelen af befolkningen, som derfor vil vende sig imod den. Den fejl begik nazisterne på østfronten, og den fejl begår IS også.

I et fint lille essay af Necla Kelek, en i Tyskland berømt kritiker af muslimsk fundamentalisme, opstilles to scenarier: En **dyster** med voksende islamisering af de vesteuropæiske samfund, shariaen snigende sig ind af bagdøren, parallelsamfund og undertrykkelse af ikke-muslimske mindretal i den muslimske verden og en **optimistisk**, hvor en reformatorisk strømning i den muslimske verden får fodfæste og sætter sig igennem over for fundamentalister, salafister og ekstremister, hvilket også vil få indflydelse på de i Europa bo-siddende muslimer.

En *Focus*-journalist besøgte i forbindelse med artiklen om islam generalen for en af de fem brigader, der udgør ryggraden af

Bagdads forsvar imod IS-terrorlitter, der er rykket helt frem til få kilometer fra Bagdads yderste forstæder. Der tegnes et ikke særligt flatterende billede af den irakiske hær, hvor op imod halvdelen af soldaterne skønnes at være deserteret siden IS' fremmarch. Det er ikke på grund af den irakiske hær, hvis moral angiveligt skulle være meget lav, at Bagdad fortsat er på regeringens hænder, men på grund af de frivillige shiitiske militser, som regeringen ikke har kontrol over.

I den sidste artikel, som ikke direkte har noget med islam at gøre, er de palæstinensiske selvstyreområder, som er totalt afhængige af donationer fra Vesten (læs: hårdt arbejdende skatteyderes penge fra EU og USA), taget under kærlig journalistisk behandling. Der tegnes et billede af administrationer ledet af fanatiserede, inkompetente og gennemkorrupte kamporganisationer som Hamas og Fatah.

I perioden 1994-2012 modtog selvstyreområderne alene fra EU 5,7 milliarder euro. EU's revisionsenhed har flere gange påpeget uregelmæssigheder og uigennemsigtige transaktioner med EU-midler, som utvivlsomt er landet i korrupte embedsmænds og kommandørers lommer og/eller brugt på våben til terrorkampen mod Israel. EU-kommissionen skriver bl.a. i et svar til *Focus* efter en forespørgsel om kontrollen med midlerne: "Pga. de særlige og svære omstændigheder, under hvilke hjælpeprogrammet gennemføres og pga. den politiske sensibilitet og betydning, som det palæstinensiske spørgsmål har, må EU-kommissionen afvise EU-revisionens anbefaling om at knytte betingelser til hjælpen." Ergo EU-kommissionen vil øjensynligt ikke vide, hvad der bliver af de penge, som EU sender til de palæstinensiske selvstyreområder. Værsgo – sådan omgås man skatteyderes penge i EU-systemet!

Læserbrevene om hovedhistorien i det efterfølgende *Focus*-nummer lod ikke noget være usagt. De kom, som man kan læse på Jyllands-Postens debatsider (endnu), helt ucensureret fra folkedybet. Jo, man må virkelig konkludere, at man med 15 års forsinkelse har fået helt danske tilstande i Tyskland. Medierne er stadig overvejende politisk korrekte – især de elektroniske – men befolkningen har de senere år fået udvidet adgang til nøgtern information gennem nyhedsformidling på et objektivt højt niveau uden ideologisk filter.

Så der er ingen undskyldning mere for Herr und Frau Müller for at sætte deres kryds forkert.

Allah er en fjende du endnu ikke har mødt..

Permanent utilfredse muslimske indvandrere
protesterer over serviceniveauet

DER VAR ET YNDIGT LAND

en beretning om truslen mod Danmark

Mogens Camre Ole Hasselbalch Lars Hedegaard

Mogens Camre,
Ole Hasselbalch
Lars Hedegaard:

Det var et yndigt land - en beretning om truslen mod Danmark

(Den Danske Forenings Forlag,
2014. 344 sider).

... men du kommer ikke til at vente længe,
skriver Torben S. Hansen i sin anmeldelse af DDF's seneste
bog "Der var et yndigt land". Anmeldelsen blev første gang
bragt på Trykkefrihedsselskabets hjemmeside.

Tre garvede frihedskæmpere har skrevet bogen "Der var et yndigt land". Den kunne også have heddet "Åk, hvor forandret". Emnet er islamiseringen af Danmark (og Europa) - og dermed tilintetgørelsen af frihed, sikkerhed og velstand.

Da Schlüter beroligede danskerne

Poul Schlüter, Danmarks konservative statsminister, erklærede i 1985:

"Jeg ved godt, at mange danskere er ængstelige for at åbne grænser kunne føre til, at Danmark bogstaveligt talt blev oversvømmet af f.eks. en halv eller en million mennesker udefra. Det ville skræmme folk, men sådan går det jo ikke. I øjeblikket udgør flygtningene 0,3 procent af befolkningen" (Berlingske, 04. august 1985, citeret i bogen s. 237). Hvis Poul Schlüter blandt sine ansatte havde haft en dygtig spåkone/spåmand, kunne han have spurgt om, hvordan Danmark ville se ud i 2008.

Det år udtalte Københavns politidirektør Hanne Bech Hansen til Jyllands-Posten, at indvandrerkriminalitet var "det største og altoverskyggende problem i den danske hovedstad".

I årets første halvdel havde 67 procent af de 85 unge under 18 år, som blev fremstillet i Dommervagten for grove forbrydelser, udenlandsk baggrund (s. 330 i bogen). Det er velkendt, at det ikke drejede sig - og stadig ikke drejer sig - om vietnamesere og tamlere, som i gennemsnit er mindre kriminelle end etniske danskere. Det handler om unge hanner, der aldrig har lært indrestring - især arabere og somaliere.

År 2015 ville den pensionerede Poul Schlüter næppe betegne situationen i København - og resten af Danmark - som "kulturberigelse". Daglig meldes om overfald på homoseksuelle og jøder, skyderier, knivstikkeri, røveri, trusler og terrorforberedelse.

Dertil kommer, at i tusindvis af danskere og fredelige indvandrere flygter fra deres hjem på grund af grov chikane og ballade med en bestemt type muslimske naboer.

Og dette er så for intet at regne i forhold til Malmø og andre svenske byer, der i en årrække er blevet oversvømmet af en arabisk folkevandring.

Virkelighedstab

Camre, Hasselbalch og Hedegaard undersøger dobbelttemaet islamisk invasion i kombination med danske politikeres benægtelse af fakta. Massakren på Charlie Hebdos tegnere i januar i år demonstrerede med al ønskelig tydelighed det officielle Danmark - og hele Vestens - virkelighedstab.

USA's præsident Obama, Frankrigs præsident Hollande, den britiske premierminister Cameron og Venstres formand Lars Løkke Rasmussen meddelte offentligt, at disse ritualmord ikke havde noget at gøre med islam.

Nej Boko Haram, Taleban, Islamisk Stat, Al Qaeda/Al Nusra, Det Muslimske Broderskab og Hamas, dets filial i Gaza, har heller ikke noget at gøre med islam. En foregangsmand var her USA's daværende præsident George W. Bush, som efter terrorangrebene den 11. september 2001 erklærede, at "islam er fredens religion".

Hans afløser, Hussein Obama forbyder USA's efterretningstjenester at benytte islam som søgeparameter. Problemet er, at terroristerne misbruger deres religion. Misbrugte Hitler nazismen?

Taler disse politikere mod bedre vidende? Er de bange? Tror de, at truslen forsvinder om et par dage, hvis de holder en pæn tone?

Selvskabt plage

Hvordan er det kommet dertil, at ministre og embedsmænd har malet Danmark op i et hjørne, hvor en fjendtlig overtagelse ikke bliver imødegået og slået tilbage, men tværtimod fortiet og på mange måder begunstiget - f.eks. over de gigantiske velfærdsbudgetter, hvorfra en betydelig del af de tilvandrede henter deres udkomme i både Danmark og de fleste andre EU-lande?

Dette emne dokumenteres grundigt af forfatterne til "Der var et yndigt land". Der er tale om en redegørelse, som er tæt pakket med data og henvisninger. Essensen er, at en skvattet bedsteborger lader sig kujonere af brandstiftere. De slæber tønder af benzin ind i hans hus, og skønt han er klar over, at katastrofen snart indtræffer, rækker han selv forbryderne en æske tændstikker. Sådan beskrev Max Frisch pænhedens og passivitetens pris i dramaet "Biedermann und die Brandstifter".

"Sådan er de jo ikke allesammen!"

Men terroristerne er kun et lille mindretal, og det er jo ikke alle muslimske indvandrere, der stjæler og begår grove voldsforbrydelser. Sådan lyder en ofte benyttet afværgemanøvre. Hvad vides med sikkerhed?

Her viser det sig, at ingen ringere end Danmarks Statistik udspreder "anti-viden" - forstået som blokering af en kvantativ opgørelse: "... kriminalitet begået af indvandrere ud over 2. generation registreres som ikke vedrørende "efterkommere", men som begået af danskere" (s. 45).

De naive statistikere tror, at børnebørn af indvandrere har tilegnet sig danske normer, enten fordi de får dem indpodet af forældre og bedsteforældre eller fordi kommunerne er dygtige til at "integre" - eller evt. en kombination. Begge formodninger er åbenlyst falske, og Danmarks Statistik leverer her et usagligt og uvidenskabeligt produkt.

Allah spiller skak med sig selv

Har teologi betydning for andre end teologer? I det postprotestantiske Danmark vil de fleste nok svare benægtende. Men en gudsopfattelse kan have skæbnesvangre konsekvenser - især blandt mennesker med en dybt rodfæstet flokmentalitet.

Af islams helligskrifter - frem for alt koranen og ahadith (beretninger om Muhammed) - fremgår, at Allah har fjender. Han har selv skabt dem som brikker i et skakspil, hvor de hvide brikker angriber og udsletter de sorte. Allahs - og dermed de "retroendes" - fjender hedder kuffaar.

Ordet betyder personer, der skurkagtigt benægter, at de fra fødslen er muslimer. I al Andalus, det islamisk beherskede Spanien, var den gængse betegnelse for disse laverestående kristne og jøder aduw-Allah - "Allahs fjender".

At udplyndre, ydmyge og besejre dem - fi sabil Allah ("på Allahs vej") overtrumfer de "fem søjler" eller pligter, vestlige islamforskere gerne fremstiller som alfa og omega i den islamiske tro.

Men topprioritet har pligten til at udøve jihad mod de vantro og dens forberedelse hijra - udvandring. Den er en af drivkræfterne i den invasion af Europa, som åbent proklameres af talspersoner for Det Muslimske broderskab og andre af islamimperialismens agenturer.

"Dem kontra os"

I en hadithtekst forkynder profeten Muhammed: "Jeg fik ordre til at bekæmpe alle mennesker, indtil de bevidner, at der ikke er nogen anden gud end Allah." (Sahih Muslim, 1:33). Denne teologi og kosmologi blev i koranen fusioneret med arabisk stammesolidaritet og gjort til en skarp op-

deling af menneskeheden i "dem kontra os". Den virker som en effektiv identitetsmarkør i stort og småt.

Ifølge EU-agenturet Frontex ankom 278.000 illegale immigranter til Europa i 2014, og alle tegn tyder på, at tilstrømningen vil fortsætte med forøget styrke. De fleste af disse såkaldte "flygtninge" er muslimer, og hvis de ikke har hørt om ovennævnte hadith, er der god mulighed for at stifte bekendtskab med den og lignende påbud fra Allah i de utallige moskeer, der findes i de vantros Europa.

Viljen til uvidenhed

Alt dette nægter de fleste politikere, universitetsansatte og redaktører at erkende. I stedet påstår de og en scribe imamer, at muslimer er ofre - vor tids jøder. En debat om islamiseringen af Vesten afspejles med en advarsel mod "højrefløjen", der gøres til den store trussel, fordi den - som Hitler - søger at ophidse racistiske og protofascistiske folkemasser til at forfølge sagesløse indvandrere.

Det kan f.eks. se således ud: "Hvis Danmarks Radio skal tage sit idégrundlag alvorligt, så bør vi bevidst i den samlede sendeflade forsøge at dæmme op overfor den højrebølge i indvandrerspørgsmålet, der strømmer gennem landet" - citat af tidligere generaldirektør Christian S. Nissen (Jyllands-Posten den 15. november 1997, s. 328 i bogen).

Personer som Nissen og andre af demokratiets beslutningstagere læser næppe "Der var et yndigt land". Men måske vil i det mindste nogle af de bekymrede borgere købe den. De vil blive rigeligt forsynet med dokumentation og analyse. ■

Faktuelt/New York/Mislykket terror

To pakistanske brødre, som blev afsløret, mens de planlagde bombeattentater mod lokaliteter på Manhattan i New York, er blevet idømt fængselsstraffe på 35 og 20 år. Straffene inkluderer straf for at have overfaldet to politibetjente, mens de råbte "Allah-o-Akbar". Brødrene blev afslørede, da politiet aflyttede kommunikation mellem dem og al- Qaeda i Mellemosten.

Kilde: *The Nation* 14.03.2015

Faktuelt/Helsingfors/Gruppevoldtægt

Fem unge somaliere er blevet anholdt efter at have voldtaget en kvinde i Helsingfors kort tid efter, at hun var stået af et tog. De chikanerede først kvinden i toget, og fulgte derpå efter hende, da hun stod af.

Kilde: *Avpixlat* 06.02.2015

Om det 20. århundredes væsentligste danske kritikere

Søren Krarup ved Den Danske Forenings 20-års jubilæum i 2007

Mikael Jalving: Søren Krarup og hans tid (People's Press, 2014. 266 sider).

Hvis der i det 22. århundrede bliver sådan noget som dansk historieskrivning, vil historikerne undre sig over de vidt forskellige to superhelte i den tidlige danske indvandningsmodstand, Mogens Glistrup og Søren Krarup. Det er et vidnesbyrd om den danske modstandsånds mangefacetterede manifestationsformer, og man kan ikke umiddelbart sige, hvad der vil bidrage mest til en kursændring. Krarup har altid formået at skelne det væsentlige fra det uvæsentlige i tidens centrale idé-debatter og ramt akilleshælene i de antinationales godhedsideologi, hvormed han mere end nogen anden enkeltperson har bidraget til at ændre den metapolitiske frontopdeling i Danmark. Om det så vil sætte et varigt aftryk i praktisk politik er en anden sag. Efterhånden som befolkningsudskiftningen efter alt at dømme skrider frem, bliver Glistrup mere og mere relevant som fyrtårn for de mere militante modstandsgrupper, som så må overtage.

Dansk Folkepartis ledelse var angiveligt glad for at få Søren Krarup med i 2001, men også glad for at få ham på afstand i 2011, og han virker også selv skuffet over resultatet af sin politiske værnepligt. At "systemsiftet" kun blev et intermezzo, er dog mindst af alt hans skyld, men derfor kunne man da godt ønske sig, at han i dag gjorde mere for at påpege de steder, hvor Dansk Folkeparti umiskendeligt svigter. Skal opgøret med farisæerne føres konsekvent, bør selvglæden i DF over partiets "succes" med at blive som alle de andre underkastes kritisk søgelys fra en med autoritet dertil. Skal Krarups hidtidige nationale tilkendegivelser tages på ordet, er det indlysende, at han har mere tilfælles med de nye nationale oppositionspartier imod DF end med dette, og det vil også være i tråd med det tidshvervske stadige opgør med det etablerede, at efter DF's ankomst i "varmen", hvorfra de selv på klassisk radikal vis begynder at stemple andre som stue-urene, må de blive hans kritiks næste offer. Al den stund virkeligheden er, som den er, og den ser ikke lys ud for det danske folk.

Mikael Jalvings bog rummer en glimrende gennemgang af alle aspekter af Krarups forfatterskab. Titlen er en parallel til Krarups første bog, "Harald Nielsen og hans tid" (1960), men man må trods alt sige, at Krarups position i debatten blev noget stærkere end Niensens. Delvist skyldes det selvfølgelig en konkret uheldig timing mellem Niensens markante ytringer om især jøder og den tyske besættelse, og omvendt en "heldig" timing mellem Krarups standpunkter og det akutte folkelige behov for dem pga. masseindvandring, EU, Store Mor-stat mv. Men det har også været sværere at få skovlen under Krarup, fordi han gør en dyd ud af at være blot kritiker i stedet for at forpligte sig på positive projekter. Derfor er han debattens Rød-hvide Pipernel, der generelt fokuserer på de dybere idémæssige linjer og derfor er svær at få ram på eller sætte i en boks. Med velberåd hu markerede han sig også i DF som ikke-partisoldat. Det er jo både en styrke og en svaghed. Det er godt, at nogen kan stå ret uplettede tilbage som advarere, "Hvad sagde jeg?", men omvendt må nogen jo gå ind og lægge sig på kritikernes slagtebænk med konkret politik. Herom koncentrerede

Glistrup sig, og fordi virkeligheden nu engang er utiltalende, var det budbringeren, der blev stemplet som utiltalende. Også Krarup kunne udtrykke "ubehag" over konkrete forslag fra f.eks. DDF om at vende befolkningsudskiftningen, men klare, positive alternativer à la Glistrups "muhamedanerlov" har man aldrig set fra hans hånd, skønt man altså heller ikke kan forestille sig, at han tror på DF's nuværende integrations-populisme. Dennes samarbejds-politik med de antinationale minder jo meget om Hal Kochs støtte til samarbejds-politikken 1940-45, som Krarup kritiserede: "Hal Koch var altid lige ved at sige nej. Sagde han. Men han sagde altid ja og tog aldrig noget brud."

Som Krarup også citeres af Jalving for at have skrevet om en udbredt holdning under besættelsen 1940-45: "Man benægtede, at den foreliggende situation kunne stille andre krav end de oratoriske, og det levende ord blomstrede derfor fedt og uforpligtende." Krarup har været blandt de mest vedholdende til at advare imod, at modstandskampen 1940-45 defineredes som antinazisme. Den burde være konkret, national modstand for Danmark, ikke demokratisk-ideologisk (negativ) afhængig. Så må han vel også i dag indse faren ved, at den nationale modstand i DF's optik nærmest helt er blevet identisk med anti-islamisme. At Danmark er danskernes hjem synes efterhånden forflygtiget af DF i en grad, så deres indvandringspolitik ikke kan skelnes fra forbilledet USA's: Bare man sværger troskab og er villig til at "yde en indsats", er alverden tilsyneladende velkommen.

Muligvis er nærværende kritik kun randnoter til Krarups store indsats fra en ørkesløs ørkenvandrer som undertegnede, men lidt ironisk er det da, at Krarup, der altid har været "begejstringens" antipode, i Jalvings fremstilling igen og igen fremstår som helt oppe i den syvende himmel over f.eks. et dansk nej i EU-afstemninger, over Dansk Folkepartis succes og ved "systemskiftet", og omvendt helt nede i mørket og med dommedagssyn ved politiske valg og tiltag i antinational retning. På bare få års afstand virker det hele jo som ganske små skridt i den rigtige eller forkerte retning, mens en nationalsindet kritikers blik vel bør være stift rettet mod den overordnede, i alt væsentlige urokkelige dødemandskurs.

Det kan også være, at Krarups egen markant anti-ideologiske opfattelse af det nationale lidt rigeligt fører til en accept af en reel udviklings fait accompli. Bliver den "konkret foreliggende virkelighed" tolket

normativt, så dyden er at acceptere dén, kommer man let i en defensiv position over for en mere aktiv ideologisk modpart. "Det at være dansk er slet og ret at leve i Danmark," har Krarup bl.a. skrevet, hvilket selvfølgelig heller ikke for ham er hele sandheden, men med hans lidt paradoksale tilføjelse, at danskhed er "et spørgsmål om vilje", underbetones det ligeledes, at det danske folk, som f.eks. Dansk Samling pointerer, i grunden er et "ophavs-fællesskab". Og Krarups skarpe modstilling af "det nationale" og "nationalisme" ville til en vis grad afvæbne nationen over for dens i høj grad politisk mobiliserede fjender. Min gamle mentor og DDF's egentlige grundlægger, historikeren Sune Dalgård, forstod aldrig denne despekt for "nationalismen", som han anså som den nødvendige politiske mobilisering til værn om det nationale, Danmark som hjem for det danske folk, ikke som værktøj for en national utopi.

En anden yndet krarupsk distinktion stammer vel fra den teologiske skelnen mellem synden og synderen: "Det er ikke muslimerne, der er problemet, det er islam." En i praksis såre misforståelig og sær teoretisk skelnen, al den stund muslimer med eller uden islam jo ikke er danskere, men ligesom enhver anden stor fremmed indstrømning demografisk vil true med fortrængning af de etniske danskere. Islam er jo desuden ikke noget frit i luften svævende, og muslimerne er ikke "islams første ofre", ligesom fx russerne var kommunismens første ofre, ganske enkelt fordi muslimer pr. definition selv tror på islam, mens kun en minoritet af russerne troede på kommunismen. Stort set alle muslimer ækles ved hån af Profeten, mens størstedelen af russere i det skjulte frydedes ved hån af Lenin. Rent bortset herfra er den udvikling af Krarups indvandringskritik, som Jalving beskriver, fra generelt forsvar af fædrelandet mod det fremmede til stærk fokusering på religionen/ideologien "islam" (ikke som Glistrup, der med velberåd hu talte demografisk om "muhamedanerne"), måske ikke entydigt rosværdig, for så vidt som den kan lede til en illusion om en "europæisering" eller af-islamisering som løsning i stedet for reparationer, hvad der ikke kun er uhyre hypotetisk: Er det bedre, at danskerne mister førstefødselsretten til ikke-muslimer end til muslimer..? Nok er de praktiske problemer ekstra store med "islam" i ligningen, men det principielle problem er det samme. Men de mange subtile og for så vidt forståelige distinktioner, som teologen Krarup ynder, og som i alle væsentlige aspekter gennemgås glimrende i Jalvings bog, har med fordel været trængt i baggrunden i meget af Krarups mere politiske virke. For

er så mange intellektuelle krumspring og teologiske retfærdiggørelser virkelig for-nødne for at gøre det selvfølgelig: Forsvare sit eget land og folk mod konkrete trusler? Debatten i "Tideherv" grænser tit til en livsuduelig refleksionssyge, hvor sundere instinkter for længst er "sprunget op og spændt bælte". Krarup er dog i modsætning til mange andre kommet sund ud på den anden side og ved jo også bedre end de fleste DF'ere, at muslimer vil leve i de vantros lande i århundreder uden at blive landsmænd, og i tålmodig venten på at blive mange nok, så masseindvandringen ville være lige så fordømmelig, om den ikke havde været begrundet i "godhed" og "humanisme", som var teologen Krarups oprindelige hovedindvending. Han har da også skarpt fordømt den herskende borgerlige stillingtagen – over for både EU og indvandring – der hvilede på økonomiske og såkaldt praktiske argumenter, ikke "humane" som venstrefløjens.

Der er så vist mange legitime motiver for national modstand i disse år, men Krarups indsats har værdi for alle, skønt en stor del af indvandringsmodstandere langtfra vil samtykke i hele hans argumentation. Men har de bare forstået hovedtanken, vil de i det mindste aldrig lade deres nationale engagement udarte i nazisme og racisme, skønt de med rette kan indvende, at det etniske i betydelig udstrækning er skæbne. Det væsentligste i Krarups bidrag vil dog måske være selve ånden, holdningen eller stemningen i forfatterskabet, der konsekvent undsiger den herskende idé om, at "fremskridt" skal frelse os – og han fremfører sin sag med samme ukuelighed som, sjovt nok, Fremskridtspartiets stifter. Der er en af deres få personlige ligheder. Men lighederne mellem Luthers opslåen af sine teser mod aflad på kirkedøren i 1517 og Krarups avisannonce mod Flygtningehjælpen i 1986 er flere. I begge tilfælde var det næsten kun én mands opgør med en herskende mentalitets tro på, at man kan købe sig fra at være synder og blive et godt menneske. Og også Krarups kamp blev ført med gehalt, et mod og en lødighed, som godt kunne danne mere skole også blandt angiveligt ligesindede. Jalving spørger til sidst i sin intellektuelle biografi, om Krarups indsats har blivende værdi, og mener, at dét er for tidligt at svare på, fordi de sager, han er gået i brechen for, endnu er uafklarede. Dette er dog irrelevant i bedømmelsen, for uanset om Krarups side sejrer eller taber, har han bedre end langt de fleste klargjort nogle altid gældende grundvilkår for os dødelige, hvilket stadig kan læses med udbytte om 500 år, hvis nogen til den tid kan dansk.

Peter Neerup Buhl

Præcis diagnosticering af Vestens lidelser

Mark Steyn:
The (Un)documented Mark Steyn.
 Don't Say You Weren't Warned
 (Regnery Publishing, 2014. 442 sider).

Denne samling af klummer rummer hele Mark Steyns repertoire. Han begyndte sin karriere som musikkritiker, altid med et større perspektiv. Det fremgår af bogen, hvor han f. eks. afklæder stalinisten Pete Seeger, der skrev den sentimentale anti-krigssang "Where Have All the Flowers Gone?" Med det typisk progressive arrogante omkvæd: "When will they ever learn?" Det er selvfølgelig de *andre*, som er skyldige, krigeriske og primitive, og som skal opdrages til at blive gode internationale socialister. "When will *he* ever learn?" er for Steyn det rette spørgsmål til en type som Seeger.

Det er ikke svært at skrive "præcist", men samtidig så intellektuelt, at de færreste forstår, hvad man mener, så ordene altså ikke fænger. Heller ikke svært at skrive banalt og letfatteligt, men uden at ramme pointen. Det svære er at skrive på én gang subtilt, fængende og letfatteligt, og så pointen rammes. Den kunst mestrer Steyn, hvorfor han da også er blevet en af de ledende skribenter mod islamiseringen af Vesten og det kulturelle sammenbrud generelt.

Ægteskab og børn rangerer lavt på japaneres prioritetsliste

melse af islams skamfering af mennesker (omskæring m.v.). Ej heller vover nogen amerikansk politiker at fordømme det uhyrlige saudiske styre (Steyn har flere gange efterlyst en politik, der går ud på at vælte det). Dette forskelsbehandlings-paradoks er for Steyn et klart udtryk for, hvor meget Vesten er gået ind på islams logik og præmisser. Og "det er en grundlæggende regel i livet: Jo mere man belønner dårlig opførsel, desto mere får man af den." De samme mennesker, der altid siger,

Således når han skriver om de amerikanske myndigheders ineffektivitet trods bureaukratisk vokseværk: Efter to årtiers "krig mod narko", hvor der er blevet hældt flere og flere penge og ressourcer i narkobekæmpelsen, er resultatet kun blevet stadig mere narko og stadig mere kriminalitet. Denne inkompetence ser Steyn i meget af myndighedernes administration. Få dage efter den 11. september 2001 fik en engelsk kvinde, hvis mand var omkommet i World Trade Center, et brev fra de amerikanske immigrationsmyndigheder om, at forudsætningerne for hendes ophold var ændret, så hun skulle rejse ud af landet. Steyn prøver at forestille sig mentaliteten hos de bureaukrater, der har prioriteret sådan lige efter 11/9 – sat i relief af, at terrorlederen Mohammed Attas flycertifikat blev udstedt af samme myndigheder et halvt år efter hans død. "Supermagten" USA afslører sig under Steyns dissektions-pen som ét rod, der ikke har styr på noget som helst, perfekt til at lede "den frie verden" i undergangen.

USA's nuværende politiske retning stod også klar i fordømmelsen af pastor Jones' koranbrændingsplaner. Obama, udenrigsminister Clinton, militære ledere og andre vestlige regeringsledere kunne her mande sig op til at fordømme planer om afbrænding af noget papir, mens ingen af disse nogen sinde har ytret et ord til fordøm-

at islam er en fredens religion, siger sært nok samtidig, at vi endelig ikke må provokere den, for så bliver en masse dræbt...

Et sjovt indlæg er også Steyns klumme om Kinder-æg, chokoladeæggene med legetøj i, som er en stor succes i det meste af verden, men som USA's myndighed for Indre Sikkerhed har gjort til en trussel (fordi de angiveligt udgør en kvælningsrisiko for børn), der konfiskeres ved grænsen. De samme myndigheder, der gav ophold til 11. sept.-terroristerne og stadig giver det til alskens mellemøstlige terror-sympatisører... Prioriteterne er i orden.

Disse skildringer sætter jo også virkeligheden i relief for en dansk læser, der kender til, hvordan myndighederne krakilsk kræver den sidste krone betalt til rette tid af retskafne borgere, hvis de vil undgå inkasso og tvangsauktion, mens milliarder hældes ud på fremmede, prestigeprojekter og politikernes eget underhold. En vestjysk fisker må skilles fra sin østasiatiske kone, mens Muhammed kan bo her på "støtten" med sine tre koner og 11 børn. Osv. osv. Kort sagt konsekvent "restriktiv" politik og "lov og orden" – altid de forkerte og uvæsentlige steder.

Den amerikanske ledelses tvivlsomme genialitet fremgår af den måde, Anwar al-Awlaki blev modtaget på i Pentagon og den amerikanske Kongres, hvor han forrettede bøn og blev hyldet som en eksemplarisk

”muslimsk leder, der kan hjælpe med at bygge broer mellem islam og Vesten”. Sært nok, for han havde været en al-Qaida-støtte, en af inspiratorerne for 11. sept.-terroristerne, og nogle år senere blev han da også i Yemen et mål for en amerikansk drone. En våbentype, som Steyn i øvrigt finder typisk for en vestlig civilisation, som ingen mere vil ofre egne liv for. De, der for alvor vil kæmpe for deres eget, vil trods primitive våben vinde over ”verdens eneste supermagt”. Derfor vendte barbariet også tilbage i Irak. USA mistede helt selvtilid pga. amerikansk opførsel i Abu Ghraib, der dog sættes i perspektiv af Steyn som småteri, en nål i de indfødtes barbariske høstak. Typisk for moderne menneskerettighedsideologi skal Vesten altid være perfekt, og når dette ideal selvfølgelig ikke nås, vil man hellere lade islams barbari sejre, hvilket vel også er en form for racistisk ræsonnement – at man ikke stiller samme høje krav til de andre.

Mark Steyn ser den engelske imperialisme som den ”største magt for det gode i verden”; i en vis periode var civilisationen vitterligt kommet ud til barbarerne. Det er nu en saga blot. Men det har givet Steyn den stadig vigtige erkendelse: Et lille antal mennesker med selsikker kultur kan dominere et meget stort antal mennesker. Steyn stod i venskabeligt forhold til Margaret Thatcher og foretrækker stadig så langt det britiske monarki for præsidentstyre. Hans sammenligninger kan også være tankevækkende for dem, der kritiserer det danske kongehus for ødselhed. Obamas juleferie på Hawaii kostede skatteyderne 7 mio. dollar eller det samme som hele den engelske kongefamilies årlige rejsebudget. Obamas fly ”Air Force One” koster skatteyderne \$ 181.757 pr. flyvetime, mens den britiske kongefamilie kan flyve i en time for kun otte procent af dette beløb. Generelt foretrækker Steyn det gamle arvearistokrati frem for det moderne elitære ”meritokrati”. Selv om de førstnævnte mente, at de var født til at herske, er det dog for Steyn mere absurd, at den moderne elite mener, at den fortjener at herske.

I USA under Obama tages der større hensyn til alt ikke-europæisk end nogensinde før, hvilket Steyn dokumenterer som et klart civilisatorisk tilbageskridt. Imens søges alverdens onder stadig tørret af på europæerne. Obama påstår i sine erindringer, at hans kenyanske bedstefar blev mishandlet af englænderne, hvilket har vist sig at være fup. Det er symbolsk, at den første slaveejer i USA var en sort mand, for afrikanerne har altid behandlet hinanden dårligere, end de hvide generelt har behandlet de sorte. Det moderne ikon for vestlig arrogance er Guantanamo-basen, som Steyn har besøgt, og han beskriver lejrens fremragende klimatiske og sanitære forhold –

og det typiske træk, at amerikanerne serverer en spritny udgave af koranen, ubørstet af vantro hænder, til hver fange. Kort sagt giver man dem netop den åndelige næring, der gjorde dem til terrorister. ”Mein Kampf” ville vel heller ikke være den rette lektüre at give til de anklagede under Nürnberg-processen... Men i nutidens konflikt er Vesten så usikker på at have ”ret”, at man igen og igen går ind på modstanderens urimelige præmisser. Islam er ikke ”monolitisk”, medgiver Steyn, det er faktisk værre endnu. De forskellige ”moderate” og ”ekstreme” dele af islam fungerer sammen i et større spil, hvor f.eks. 11. sept.-angrebet kunne ligne en dum afsløring af de virkelige intentioner før tid, men faktisk var det et forsøg på at teste USA's og Vestens handlekraft, at afprøve grænser, og ud over nogle forfejlede militære USA-operationer fik den islamiske verden da også bekræftet, at selv en kæmpeprovokation ikke ville føre til en mere generel tilbagevending af islamiseringen af Vesten – tværtimod førte den til en yderligere fremhævelse fra vor ”elites” side af islam som en ”fredens religion”. Og andre vestlige lande, f.eks. Spanien, passede på at stryge islam med hårene, tilmed når de selv blev ramt af terror.

Ingen vil være kujoner, men succesfuld terrorisme overbeviser de terroriserede om, at går de med til terrorens krav, ”gør de det ikke af frygt, men fordi de nærer social omsorg”. Man afviser, at tilmed den, der terroriserer én, er fjende: ”For det progressive sind er der ingen fjender, kun venner, hvis klagepunkter vi endnu ikke har anerkendt fuldt ud.”

Ovennævnte synsmåde førte betegnende nok også til, at Ayaan Hirsi Ali ikke fik lov til at tale på et amerikansk universitet, fordi hun var for ”hadefuld” over for islam, hvilket altså overtrumfer alle andre offer-roller (den sorte, kvindelige immigrant Ali passer ellers ideelt til en sådan rolle). Den herskende ideologi kan for Steyn sammenfattes således: ”Ingen rig, udviklet nation bør have nationale interesser, for nationale interesser er selviske.” Derfor forplumredes f.eks. militæraktionen i Afghanistan til et humanitært projekt. Med Steyns ord: ”Transnational velgørenhed er politisk korrekthed på turné.”

Hvad angår den politiske situation i Europa, ser Steyn klart: Problemet her er ”ikke en vanvittig yderfløj, men en vanvittig mainstream, der er stadig mere fremmedgjort over for vælgerne”. Den mainstream, der har skabt problemerne, vil ”ikke give nogen platform for fascisternes”, men netop derved bliver voldelige protester den eneste mulighed. Når alle væsentlige sandheder er blevet politisk korrekt fastlagt, er der intet tilbage at drøfte i demokratiet. Steyn tilslutter sig den franske filosof

Alain Finkielkrauts ord: ”Den ædle idé om en ’krig mod racisme’ viser sig efterhånden at være en grufuld falsk ideologi. Og denne antiracisme vil for det 21. århundrede være det, kommunismen var for det 20. århundrede: En kilde til vold.” Det europæiske vanvid illustrerer Steyn med det fremvoksende tankepoliti: En 14-årig britisk skolepige bad således om at komme i en anden projektgruppe i klassen, fordi de fem andre i hendes gruppe talte urdu. I stedet for at håndtere dette praktiske problem ringede læreren til politiet, som bragte pigen med på stationen, tog fingeraftryk og DNA-prøver, satte hende i en celle i 3½ time og forhørte hende som skyldig i et racistisk brud på den offentlige orden. Manchester Politi udtalte derefter, at de tager ”hate crime meget alvorligt”, og at deres fremgangsmåde i denne sag er normal procedure (muslimers udbredte sexmisbrug af børn i samme område lader derimod til at være nedprioriteret). Det britiske regeringsfinansierede ”National Children's Bureau” anmoder i øvrigt børnehavepersonale om at indberette ”racistiske” ytringer fra børn ned til treårsalderen. F.eks. hvis de siger ”føj!” til udenlandsk mad, er det et signal om noget, der må behandles tidligt...

I særdeleshed den demografiske uddøen af de indfødte europæere optager Steyn. En faktor her er også samfundets opmuntring til narcissisme. Japan er skræmmebilledet: Her er 49% af alle kvinder og 61% af alle mænd under 34 år uden et romantisk forhold til nogen. I Japan løses aldringen ikke med indvandrere, men med robotter. Også i USA er den bærende nordeuropæiske befolkning på demografisk retræte – over for især latinamerikanere. I 1970 udgjorde de ”ikke-latinamerikanske hvide” 78% af Californiens befolkning, i 2010 kun 40%. Som Steyn siger, hvis Nigerias befolkning var gået fra 80% sorte i 1970 til 40% i dag, ville det blive betragtet med langt større undren og som noget langt mindre naturligt, end når den slags sker i Vesten. Og europæerne har bare at finde sig i det for ikke at blive hængt ud som racister. Omvendt kan muslimerne i tavshed udvirke mildt sagt bemærkelsesværdige befolkningsændringer, også i deres egne lande: I dag er der f.eks. i Marokko under 1 procent af det antal jøder, som der var i landet i 1945 (fra 300.000 til knap 3000). Tænk, hvis USA's sorte befolkning var blevet ”reduceret” til 1 pct. af, hvad den var i 1945...

Man kan sige, at Steyn skriver godt og rammer præcist, men hans ofre har så sandelig også stillet sig godt for hug. Det er ikke svært at gøre grin med og udstille de herskende politisk korrekte i dag, for de har allerede gjort en stor del af arbejdet selv.

Peter Neerup Buhl

To synspunkter - hvad mener du?

Fra Dronningens (af statsministeren redigerede) nytårstale 2014

"I det forløbne år har vi oplevet, at uro og usikkerhed har grebet om sig flere steder i verden på en måde, som godt kan bekymre os. Det har også ramt lande, som slet ikke ligger så fjernt fra os. Vi ser mønstre tegne sig, som minder foruroligende om tider, som vi nødigt vil genopleve. Det er ikke underligt, hvis vi bliver bekymrede; men vi skal ikke lade os kyse. Vi skal holde fast ved de værdier, som er grundlæggende for os - både for vor velfærd og vor sikkerhed. En af følgerne af den nuværende situation er den voldsomme flygtningestrøm, som vi er vidner til, og som vi også herhjemme mærker på nærmeste hold.

I den seneste tid er tusindvis af flygtninge kommet til Danmark, især mange fra den forfærdende og langvarige borgerkrig i Syrien. Overalt i landet gøres der en stor indsats for at hjælpe flygtningene. Opgaven

kan synes uoverskuelig – at tage imod så mange mennesker fra fremmede himmelstrøg og anderledes kulturer.

Kommunerne har fået nok at se til, de store som de små. De bliver godt hjulpet af de frivillige organisationer og de mange enkeltpersoner, som bruger deres kræfter på praktisk hjælp og på at indføre flygtningene i det danske samfund. For vi skal ikke bare tage hånd om dem, vi skal også hjælpe dem med at finde sig til rette i samfundet, sådan at de kan få fodfæste og klare sig selv.

Hjælpen alene gør det ikke. Vi skal også ansproge de nyankomne til at opbygge en ny tilværelse, hvor de kan tage ansvar for sig selv og gøre deres bedste for at falde til i det fremmede land, enten den tid bliver lang eller kort.

Jeg vil gerne rette en tak til alle, der har engageret sig i hjælpearbejdet. Jeg ønsker dem et godt nytår, ligesom jeg ønsker et godt nytår og en god begyndelse for dem, der er kommet hertil."

*Hendes Majestæt Dronning Margrethe II,
31.12 2014*

Fhv. landsarkivar, dr. phil. Sune Dalgård, veteran fra Danmarks Frihedskamp 1940-45.
Trykt i *Danskeren* nr. 2/1991 efter ordre fra den fhv. jyske nedkastningschef Jens Toldstrup

... Landsforræderi

"Ordene landsforræder og landsforræderi har en fæl klang. De bør anvendes med forsigtighed og omtanke. Men hvor længe kan man komme uden om dem?

En landsforræder er, som ordet siger, en, der forråder sit land, begår landsforræderi. Det vil sige en, der bidrager til at bringe sit land i fremmed vold eller går den fjendes ærinde, som er trængt ind i landet.

Under de vilkår, der indtil for ikke så længe siden gjaldt for landets og folkets liv i forhold til omgivelserne, ville landsforræderi sædvanligvis bestå i med råd og dåd at hjælpe en anden magt, som regel en nabomagt, der søgte at underlægge sig landet eller dele af det eller at skaffe sig rådighed over dets handlinger eller frembringelser.

Gerningen og dens virkninger for en selv og ens landsmænd var let at gennemskue. Gerningsmanden lod sig som regel uden større tvivl udpege, fordømme og straffe.

Vor traditionelle opfattelse af begrebet landsforræderi og af landsforrædere svarer til dette normalbillede af virkeligheden,

som den tidligere tog sig ud. Men virkeligheden har ændret sig, og i takt med den ændrede virkelighed må vi ændre vor opfattelse, så den svarer til landsforræderiets nuværende indhold.

Allerede den 2. verdenskrig og den tyske besættelse af Danmark 1940-45 bragte forvirring i de tilvante begreber. En del danskere optrådte i forhold til besættelsesmagten på en måde, der svarede til det gamle begreb om landsforræderi. Men billedet sløredes ved, at hovedparten af landets le-

dere, politikerne, optrådte i en dobbeltrolle, hvor de på samme tid, som de hævdede at varetage nationens interesser, samarbejdede med besættelsesmagten på en måde, der fik dem til både at bekæmpe den danske modstandsbevægelse samt opmuntre til en del af de handlinger, de efter krigen stemplede som landsforræderi. Det måtte hos menige danskere skabe tvivl om, hvad der var landsforræderi, og hvem der egentlig var landsforrædere.

Først fremmedpolitikken gennem den sidste snes år har dog gjort det uomgængeligt at nyvurdere begreberne for at klargøre, hvad der i dag må kaldes landsforræderi, og hvem der står for det. Nutidens indvandringspolitik bidrager i virkeligheden til, ikke i en enkelt kortvarig handling, men gennem et langvarigt begivenhedsforløb, at bringe Danmark - eller til en begyndelse dele af det - i fremmedes vold. Resultatet søges beskyttet med fint klingende fremmedord som »multietnisk« eller »multikulturelt« samfund, men de kan dog ikke skjule virkeligheden, der er den, at Danmark gradvist udleveres til fremmede folkeslag, og at danskerne fortrænges og mister først eneretten til deres eget fædreland og siden måske muligheden for at være i det som danske.

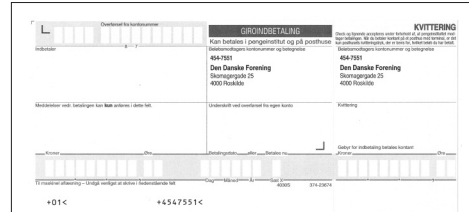
Virkeligheden i dette svarer til, hvad der tidligere under andre forhold betragtedes og betegnedes som landsforræderi. Denne politik er et forræderi mod Danmark og det danske folk.

Den er landsforræderi."

Kontingent - abonnement - 2015

Det er tid for betaling af kontingent/abonnement for året 2015, med mindre De allerede har betalt. Betaling kan ske ved bankoverførsel/netbank eller ved benyttelse af giroindbetalingskort.

Husk navn og adresse på giroindbetalingskort. Vi mister indbetalinger grundet mangel på navn og adresse.
Ved indbetalinger bedes venligst også anført tlf.nr.
Danske Bank reg.nr 4317. Kontonr. 4547551
Girokonto 454-7551

Kontakt foreningens regnskabsfører
 Thomas Andreasen tlf. 86132401
 -eller mail til: danskeren@danskeren.dk
 for tilsendelse af girokort.

Ordinære beløb

Årskontingentet for et **medlemskab** er 200 kr. Beløbet dækker *tillige* tilsendelse af bladet, DANSKEREN.
 Årskontingentet for et **abonnement** er 250 kr. Beløbet dækker *tillige* tilsendelse af bladet, DANSKEREN.
 For medlemmer bosat **uden for Danmark** er prisen 250 kr. Gebyr ved bankoverførsel 50 kr.

Kontingentet følger kalenderåret. Opsigelse skal ske tre mdr. før kalenderårets udløb.
 Vi beder om, at beløbet sendes til os i årets første kvartal; det koster penge at skulle rykke.

Udenlandske medlemmer og abonnenter kan betale via deres lokale bank med opgivelse af Danske Banks SWIFT-adresse som er: SWIFT-BIC: DABADKKK og IBAN-nr. IBAN-nr. som er: DK48 3000 0004 547551.

Driftsbidrag

De 200 kr. dækker ikke meget andet end porto og trykomkostninger til bladet. Forudsætningen for, at vi kan løse vore øvrige opgaver, er derfor, at nogen betænker os med mere end 200 kr. Vi håber, at mange også i år vil give os den ekstra håndsrækning, som er en nødvendighed for, at vi kan fortsætte vores informationsvirksomhed. De af Den Danske Forenings medlemmer, der i løbet af året 2015 donerer 500 kr. eller mere til foreningen, vil i december modtage en julegave.

NB. Støt gratis foreningen ved at gå på det lokale bibliotek og bed om at måtte læse/låne Danskeren.

Med venlig hilsen
 Styrelsen

DANMARKSFONDEN AF 5. MAJ

Danmarksfonden af 5. maj 1995 er en kampfond, hvis midler anvendes i overensstemmelse med Den Danske Forenings formålsbestemmelse til at sikre danskernes ret til en tilværelse på egne præmisser her i landet. Fonden er opbygget på grundlag af testamentariske og andre gaver. Bidrag, der mærkes "Danmarksfonden", kan indsættes på Den Danske Forenings girokonto.

Foreningens adresse:
 Den Danske Forening
 Skomagergade 25, 4000 Roskilde

Telefonsekretariat:
 Tlf. 86 13 24 01
 CVR-nr. 31242339
 Danske Bank Reg.nr.4317
 Konto 4547551
 SWIFT-BIC: DABADKKK
 IBAN: DK48 3000 0004 5475 51
 www.danskebank.dk

E-mail:
 danskeren@danskeren.dk

Internet:
 www.dendanskeforening.dk

Redaktion:
 Bibliotekar Harry Vinter (ansv. red.),
 haryvinter@gmail.com

Styrelsen:
 Tomas Kierstein
 (formand, pressetalsmand).
 Tlf. 41 13 13 69
 tkierstein@msn.com

Harry Vinter (næstformand)
 haryvinter@gmail.com

Jesper Nielsen
 Keld Rasmussen
 Søren Lind Jensen

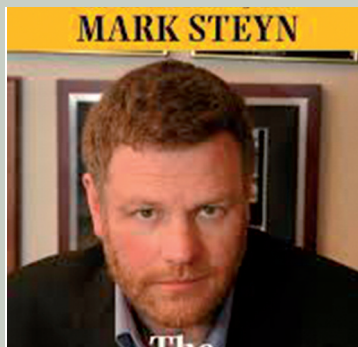
**Regnskabsfører
 og styrelsessekretær:**
 Thomas Andreasen
 Tlf. aften/weekend 86 13 24 01
 danskeren@danskeren.dk

Juridisk konsulent:
 Prof., jur. dr. Ole Hasselbalch
 Tlf. 49 19 15 54
 ole.hasselbalch@mail.dk

Mødekonsulent:
 Korrespondent Poul Vinther Jensen
 Tlf. 53 56 00 32
 povj@webspeed.dk

DANSKEREN INDSIGT UDSYN

UDSYN:
**VESTENS
LIDELSER**

INDSIGT: **OM DE 20.ÅRHUNDREDES
VÆSENTLIGSTE DANSKE KRITIKER**

UDSYN: **HVORDAN ISLAM KUNNE FORBLIVE
MIDDELALDERLIG I 1400 ÅR**

**DER VAR ET YNDIGT LAND
EN BERETNING OM TRUSLEN
MOD DANMARK
AF MOGENS CAMRE
OLE HASSELBALCH
LARS HEDEGAARD
kan bestilles via:
danskeren@danskeren.dk**

